

Rơi Xuống Vô Tội

Contents

Rơi Xuống Vô Tội	1
1. Chương 1: Nghề Nghiệp Mờ Ám	1
2. Chương 2: Sương Khói Mênh Mông	6
3. Chương 3: Hỉ Nộ Vô Thường	13
4. Chương 4: Xã Giao Giả Đối	18

Rơi Xuống Vô Tội

Giới thiệu

Tôi, bốn năm làm thư kí, cự tuyệt vô số “Lời mời” Chưa bao giờ tôi tự cho mình là một người thanh cao, nhưng chưa bao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-xuong-vo-toi>

1. Chương 1: Nghề Nghiệp Mờ Ám

“Mỗi một cô gái đều mơ ước mình có một mối tình đầu đẹp như công chúa Lọ Lem, mơ tưởng sẽ được một vương tử anh tuấn, giàu sang yêu thương mãi mãi, nâng niu cả đời. Đó đúng là chuyện về những cô gái được gả vào những gia đình danh gia vọng tộc của ngày xưa. Những chuyện ngỡ như xưa đó vẫn luôn có ở ngày nay, nhưng nó cũng chẳng phải là một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp đầy mộng ảo, mà chính là một đoạn hiện thực tàn khốc và đau đớn trong một kiếp người. Làm cho những cô gái luôn tràn ngập ảo tưởng về các bạch mã hoàng tử đằng sau những cánh cổng giàu sang quyền quý kia biết rõ hơn: nhóm vương tử ấy họ luôn có một quy tắc, đó là “Quy tắc ngầm”” ***

Sau khi gửi đơn từ chức, cô mang theo phiên muện và oán giận trở về nhà, mệt mỏi nằm dài trên sofa. Làm thư ký, cô tự thấy mình không có chỗ nào không đáp ứng được yêu cầu của sếp. Sếp muốn tin tức cô tìm tin tức, đã vậy còn vì ông ấy mà phân loại ra từng mục rất rõ ràng. Sếp muốn cô chuẩn bị tư liệu, cô luôn cẩn thận sắp xếp mọi thứ thật hoàn chỉnh, căn đoán ý sếp mà lo cho chu toàn. Sếp muốn cô cùng đi xã giao gặp gỡ khách hàng, dẫu khách có ép cô uống bao nhiêu rượu cô cũng chưa bao giờ dám thốt ra một chữ “không”. Rồi ngay cả khi sếp tâm tình không tốt, vô lý la mắng cô thậm tệ, cô đều nuốt tất cả mọi ầm ứ vào lòng, im lặng cho sếp mắng chán chê đến khi ông hả giận mới thôi... Nhưng, dẫu cô đã hết lòng nhin nhục hơn một năm, nhưng chỉ vì cái mưu toan đi cửa sau tạo quan hệ với lão thuê quan thất bại mà sếp vô tình thẳng tay tống cô ra khỏi công ty. Là do cô nhìn nhận sai hay là do cô chọn sai công việc? Có lẽ chẳng cái nào sai cả, mà sai chính là ở tính tình của cô mà thôi. “Không có một lão sếp nào nguyện ý ngày ngày đối mặt với một thư ký có bề ngoài hấp dẫn và quyến rũ mà lại luôn tỏ vẻ thanh cao cả”. Đây là lời người bạn tốt nhất của cô – Liễu Dương, đã nói với cô, sự thật chứng minh lời cô ấy rất thuyết phục. Không thể phủ nhận, thư ký được xã hội hiện giờ coi trọng được chia làm hai loại: một loại là các cô có thâm niên công tác, kinh nghiệm phong phú, cư xử khéo léo, giỏi đẩy giỏi đưa. Còn loại còn lại chính là trẻ tuổi, xinh đẹp, năng lực cũng chẳng cần nhiều, chỉ cần biết làm cho ông chủ vui là đủ rồi. Thật không may, cả hai loại ấy

cô đều không phải. Chỉ mới làm thư ký được bốn năm, thời gian chưa dài, kinh nghiệm còn ít, đã vậy còn không thể khiến cho sếp được vui vẻ, nếu như không bị tổng cổ khổ công ty thì thật xin lỗi cho cái danh “nữ thư ký” này. Nhưng dẫu sau mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm cũng chỉ là tình nhân của kẻ khác thì lại càng muốn xin lỗi bản thân mình hơn... Hai mươi một tuổi, khi cô hiểu được kiểu đối xử bất công, hèn mọn kia mà cảm hận tận xương tủy, để lại đơn từ chức rồi bỏ đi. Bây giờ cô đã hai mươi lăm, đối với những lời yêu cầu vô lễ như thế đã trở thành quen thuộc. Cô đã học được cách cự tuyệt khéo léo, học được cách đối phó với lão sếp, nhần nhện chu toàn công việc, nhần nhện đến mức không thể nhần hơn được nữa mới thôi... Lần này thất nghiệp khiến cho cô hoàn toàn nhìn thấu một việc, không chỉ có lòng người dễ thay đổi, mà mối quan hệ giữa người với người trong công việc này cũng rất dễ thay đổi. Không bằng cô đổi sang một nghề khác không còn vẽ “ái muội” như này thử coi sao. Quảng đi sự mất mát trong lòng, cũng quảng luôn những muộn phiền oán giận hoàn toàn vô nghĩa, cô rót một ly đầy nước trái cây mát lạnh, ngồi ngả lưng thoải mái trên sofa chăm chú xem vài tin tức tuyển dụng trên tờ báo mới mua. Làm phiên dịch viên chuyên nghiệp? Nếu chỉ giao tiếp bình thường với khách nước ngoài thì cô hoàn toàn có thể nhưng là phiên dịch viên chuyên nghiệp thì e là không được. Kế toán? Bán hàng?... Những công việc đó cô căn bản không làm được, vì cô mới tốt nghiệp đại học được bốn năm, kinh nghiệm làm việc cũng chỉ giới hạn ở chức vụ thư ký mà thôi. Nghe được tiếng chìa khóa lách cách ở cửa, cô biết Liễu Dương đã về, xoa xoa cánh tay mỏi rưng rồi đứng lên giúp cô ấy mở cửa. Nhìn thấy Liễu Dương tươi cười như xuân sớm, những lo lắng trong lòng cô cũng nhanh chóng tan biến hết. Liễu Dương nhìn thấy cô ở nhà liền có chút ngạc nhiên: “Băng Vũ, hôm nay tan ca sớm thế?” “Tớ bỏ việc!” Cô bình thản nói, đơn giản cứ như là việc ăn một bữa cơm vậy. “Ừ!” Liễu Dương dường như chẳng có chút phản ứng gì, trong vòng bốn năm cô đã thất nghiệp mười lần, nếu cô ấy còn có chút phản ứng khoa trương nào thì mới thực là không bình thường. Liễu Dương với cô là bạn đã nhiều năm, cô ấy có dáng người dong dong, làn da ngăm ngăm khỏe khoắn và một mái tóc ngắn gọn gàng cùng với ngũ quan tương xứng có vẻ thiếu một chút ít sự quyến rũ nhưng lại tăng thêm phần khôn khéo, giỏi giang. Còn nhớ năm ngoái, khi Liễu Dương cắt phăng đi mái tóc dài bao nhiêu năm của cô ấy, cô cũng vuốt vuốt mái tóc dài của mình, thật muốn tổng tiền những phiền não đi theo ba ngàn sợi tóc trên đầu mình luôn. Liễu Dương nói: “Cậu tha cho mái tóc đi, nó vô tội mà ... huống chi cậu có một dáng người mê hồn, thêm làn da bóng loáng non mềm, lại còn thêm đôi mắt trong suốt như nước ấy nữa. Chỉ cần cậu gầy đi một chút thôi là đã đủ đắm say lòng người lắm rồi... Hơn nữa, cậu định làm một bà cô già sao? Lại còn là một bà cô già trinh tiết nữa chứ. Cứ như thế thì lão sếp nào dám mang cậu ra ngoài khoe với người ta chứ hả? Cô không nói gì, sao cứ nhất định phải cho rằng vận mệnh thê lương của người phụ nữ thì thường gắn liền với nhan sắc mê hoặc người cơ chứ, vậy nên với mái tóc ngắn dài này càng không có chút quan hệ nào. Muốn thay đổi hết thảy, thì trước tiên phải thay đổi công việc thôi. Thư ký? Cô lúc trước như thế nào lại lựa chọn cái nghề nghiệp đáng buồn này chứ! Lúc cô đang ngây người suy nghĩ thì Liễu Dương đã ngồi xuống sofa, cầm lấy ly nước trái cây của cô mà uống từng ngụm. Hai người các cô đều thích hương vị ngọt ngọt chua chua của nước trái cây, mỗi lần cùng nhau ngồi thưởng thức, cô đều cảm nhận được: vị chua thanh thanh, vị ngọt đậm đà. “Không muốn làm thư ký nữa sao?” Liễu Dương thấy cô lần lượt gạch bỏ các vị trí tuyển dụng thư ký trên báo theo mỗi đầu bút lướt qua, liền thân thiết hỏi. “Đúng vậy, cậu không phải nói tớ thường ngày thích ra vẻ thanh cao nên không thích hợp làm công việc này sao?” “Cậu là quá thanh cao.” Cô đáp lại Liễu Dương bằng một tiếng cười khê khàng, cô đặc biệt thích cách nói chuyện thẳng thắn của Liễu Dương, khi ở chung với nhau cách nói chuyện này làm cho cô có cảm giác chân thật, gần gũi. Một lòng hứng thú tràn ngập tìm việc trên báo của cô tan thành mây khói, cô đem tờ báo quảng cáo sau khi đã nghiền đi ngẫm lại đến ba lần quảng qua một bên, thất vọng tràn trề: “Hình như chẳng có việc gì tớ làm được...” Liễu Dương dường như nhớ ra việc gì đó mà đôi mắt chợt sáng lên, đặt ly nước trái cây lên bàn: “Đúng rồi, tớ nghe Uyển Uyển nói, công ty cậu ấy đang tuyển trợ lý thư ký, hay cậu tới thử xem.” Phải không? Lê nào ông chủ của cậu ấy – ‘người đàn ông bất bình thường’ đó muốn tìm trợ lý thư ký ư?” Cô có chút động tâm, đương nhiên không phải vì người đàn ông bất bình thường đó, mà là vì chức vụ trợ lý kia rồi. “Ừ, ngày hôm qua nói chuyện phiếm với Uyển Uyển, cô ấy nhắc đến.” Liễu Dương thấy cô có chút động lòng liền nói thêm: “Nếu không cậu đi xem thử, biết đâu chừng lần này sẽ đánh tan mấy cái ý niệm mục nát trong cái đầu heo của cậu đấy.” Uyển Uyển tên đầy đủ là Đường Uyển, là đồng nghiệp trước đây của Liễu Dương, vừa mới chuyển qua chỗ làm mới không bao lâu nhưng luôn miệng khen ông chủ của cô ấy chính là một người đàn ông hoàn mỹ nhất thế giới. Cô uống một ngụm nước trái cây chua chua ngọt ngọt, từ từ nhớ lại những lời ca ngợi của Uyển Uyển mấy ngày trước. Anh ta là Lâm Quân Dật, là người Hoa lớn lên tại Mỹ, vừa mới lấy được bằng thạc sĩ kinh tế đại học Harvard liền trở về nước mở công ty. Anh ta ngoài gia cảnh vô cùng tốt, năng lực làm việc cực siêu, lại còn đẹp trai đến đời mạng, nhưng

cũng lạnh lùng đến chết người a. Anh là người chính trực, công ra công tư ra tư, chưa bao giờ có mối quan hệ mập mờ với bất kỳ nhân viên nữ nào trong công ty, thậm chí cũng chưa ai gặp qua anh sánh đôi với một người phụ nữ nào. Càng không thể tin được là... anh đối với tình yêu là nhất mực chung thủy, tuy rằng đã có vị hôn thê đính ước được tám năm tại Mỹ, nhưng anh vẫn giữ thân như ngọc, đối với những ánh mắt yêu thương, ngưỡng mộ, thèm muốn của các mỹ nữ ngay cả liếc mắt một cái anh cũng chẳng buồn... Cô nghe Uyển Uyển huyền thuyên về Lâm Quân Dật, cứ ngỡ rằng cô ấy nói đùa. Sau đó, nhìn thấy biểu hiện của cô ấy thật sự nghiêm túc, cô mới miễn cưỡng tin rằng trong thế giới hiện đại muôn màu muôn sắc này lại tồn tại một 'người đàn ông không bình thường' như vậy. Thời buổi bây giờ tìm việc rất khó khăn, nếu có bất cứ cơ hội nào thì nên nắm bắt lấy. Sáng sớm hôm sau, cô liền mang hồ sơ đưa cho Uyển Uyển, nhờ cô ấy nộp cho bộ phận nhân sự nhân tiện thay cô thám thính chút tin tức nội bộ. Cô vốn nghĩ rằng phải đợi vài ngày nữa mới có tin tức, không ngờ chỉ đến 3 giờ chiều cô đã nhận được điện thoại của phòng nhân sự công ty bất động sản Quân Dật mời cô đến phỏng vấn. Lòng cô tràn đầy hưng phấn khi nghĩ tới công ty này làm việc rất hiệu quả, mới nhận hồ sơ qua nửa ngày đã gọi đến phỏng vấn. Không còn thời gian để nghĩ đến chuyện gì khác, cô ghi lại địa chỉ của họ, trang điểm sơ qua một chút, liền vội vàng đi. Công ty bất động sản Quân Dật nằm nơi trung tâm phồn hoa nhất thành phố, kế bên quảng trường lớn, san sát nó lại là mấy khách sạn năm sao cao cấp, cho nên nó được thiết kế vô cùng sang trọng, hết mực sa hoa. Lên đến tầng 16, vừa ra khỏi thang máy, trước mắt cô bất ngờ sáng lóa. Nơi này không có những bức tường vàng sáng chói và ánh đèn rực rỡ thường thấy mà thay vào đó là màu trắng xanh thanh nhã, mát mẻ như có hương hoa nhài nhẹ nhàng phảng phất. Một nữ tiếp tân xinh đẹp sau khi chào liền hỏi rõ mục đích cô đến đây, rồi nhanh chóng bấm số điện thoại của phòng nhân sự bằng một tốc độ khiến cô cảm thấy xấu hổ. "Cô Diêu, mời cô trở ra, rẽ phải phòng thứ ba là phòng Nhân sự." "Cảm ơn!" Cô lịch sự mỉm cười. Cô thích cười duyên dáng trước mặt mọi người vì cô cảm thấy điều này sẽ dễ dàng có được thiện chí của người khác. Mặc dù cuộc sống của cô không có gì đáng để cười, thậm chí có khóc ba ngày ba đêm cũng không gọi là quá nữa là. Bước vào phòng Nhân sự, không gian làm việc gọn gàng của mỗi người được ngăn cách bằng các tấm chắn thủy tinh màu xanh nước biển, tất cả mọi người đều bận rộn với công việc của mình, không gian thực im lặng. Cô còn đang hơi do dự sợ lên tiếng sẽ quấy nhiễu công việc của người khác, thì một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc trang nghiêm từ trong phòng đi ra, cười thật lịch sự với cô rồi hỏi: "Cô là Diêu Băng Vũ?" "Vâng. Bà là bà Lý?" Cô đang muốn đáp lại bà bằng một nụ cười lịch sự thì bên người có những luồng ánh mắt sắc bén liếc về phía cô, làm cho cô thấy lạnh nơi xương sống, nụ cười hơi hơi cứng lại. Cô vô thức cúi xuống kiểm tra bộ váy màu nâu có chút bảo thủ dài đến đầu gối, đôi vớ bọc kín hết hai chân không một kẽ hở, hẳn là không có vấn đề gì? Cô nhớ mình đã để ý qua mái tóc quăn dài của mình rồi mà, cho dù có chút rối thì cũng không đến mức hỗn độn chứ. Hay chẳng lẽ do cô ăn mặc đơn giản quá nên nhìn có vẻ không ra dáng người có năng lực làm việc... Có lẽ là cô đã quá nhạy cảm thôi. Cô tự mình an ủi. "Đi theo tôi, tổng giám đốc muốn gặp cô." Giọng nói của bà ta lộ rõ vẻ uy nghiêm khiến cho người khác không thể phản bác. Cô nhìn xung quanh cảm thấy ngạc nhiên, dường như không có ai đến phỏng vấn cả. Một công ty lớn như vậy mà chẳng lẽ không có một hệ thống thông báo tuyển dụng sao? Không theo một nguyên tắc làm việc có trình tự nào hết mà đã trực tiếp gặp ngay tổng giám đốc, và cô lại là người duy nhất đến phỏng vấn, dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm của mình, điều này tuyệt đối không phải là một điều may mắn. Đi theo bà Lý vào trong thang máy, cô không nhịn được liền hỏi: "Chỉ có một mình tôi thôi sao?" "Tổng giám đốc sau khi đọc hồ sơ của cô thì bảo tôi thông báo cho cô, còn những người khác ông ấy không nhắc đến." Bà ta cẩn thận nhìn cô rồi đánh giá. Ánh mắt của bà và những người ở phòng nhân sự đều sắc bén như nhau, tràn ngập vẻ nghiên cứu, kỹ lưỡng dò xét người phụ nữ được chính tay tổng giám đốc chọn. Ngoài mặt cô còn có thể cố gắng duy trì một nụ cười hết sức bình tĩnh nhưng trong lòng đã bắt đầu có chút bối rối. Xem ra không phải cô nhạy cảm. Điều này tuyệt đối không theo trình tự bình thường, nếu không phải cô đến nhầm công ty, hoặc công ty đổi chủ, vậy chính là cô có điểm nào đó thu hút anh ta. Cô cố gắng suy nghĩ xem hồ sơ của mình có điều gì đặc biệt. Kinh nghiệm làm việc bình thường đến không thể bình thường hơn, chỉ là công việc thư ký, còn ảnh là ảnh chụp từ hồi cô mới tốt nghiệp đại học, nhìn rất trong sáng, thanh thuần. Cô bắt đầu nghi ngờ lời nói của Uyển Uyển có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả. "Anh ấy coi trọng năng lực cá nhân, còn đối với vẻ ngoài của phụ nữ không bao giờ quan tâm đến!" Diêu Băng Vũ lạc quan tin tưởng, có lẽ anh ta thực sự đánh giá cao năng lực của cô! Lên đến tầng 19, qua một hành lang dài đầy mùi sơn và các cánh cửa màu trắng, bà Lý dừng lại trước một căn phòng bên ngoài trang trí đơn giản mà thanh nhã. Bên ngoài trống trơn không có gì, bên trong phòng là một cô gái tuổi chừng hơn hai mươi, khuôn mặt trái xoan, đôi môi tô son đỏ mọng, làm sáng bừng lên vẻ kiêu diễm mà ướn ắt, mắt đánh một lớp phấn màu tím nhẹ càng nổi bật vẻ mê hoặc quyền rũ của cô gái.

Cô ấy mặc một bộ váy ngắn màu đỏ, cổ khoét sâu, tôn lên dáng hình đầy gợi cảm. Nhìn lại chính mình là một nữ thư ký mang phong cách cổ điển, muốn cho người ta mơ mộng còn khó hơn lên trời. Cô ấy vừa thấy hai người bước vào cửa, ngay lập tức thuận thực nhắc điện thoại gọi vào phòng tổng giám đốc, giọng nói ngọt ngào khiến Băng Vũ cũng có chút mềm lòng: “Lâm tổng, trưởng phòng Lý và cô Diêu đã đến, ngài có muốn gặp không?” Băng Vũ mơ hồ nghe thấy thanh âm bên trong điện thoại vang lên “ừ” một tiếng liền dập máy. Rất lạnh lùng! Hoàn toàn đúng với mô tả của Uyển Uyển. “Cô Diêu, cô có thể vào.” Ánh mắt khinh thường không đồng nhất với lời nói lịch sự của cô ấy, xem ra đây là một yếu tố được luyện tập khá bài bản đối với một thư ký. Cô thầm nghĩ trong bụng: Nếu phỏng vấn đạt rồi sau đó làm trợ lý cho cô ta, kết cục nhất định rất bi thảm a. Haizzz! Có thể trúng tuyển hay không còn chưa chắc chắn, xem ra cô suy nghĩ quá nhiều rồi! Thu hồi ảo tưởng, cô gõ nhẹ hai tiếng vào cửa, nghe thấy giọng nói tinh tế từ bên trong truyền đến: “Mời vào!”, cô đẩy cửa đi vào. Gian phòng rộng rãi, màu chủ đạo là màu trắng. Tường trắng, sofa pha trắng, giá sách cũng trắng... Chỉ có bàn làm việc và ghế bọc da là màu đen làm nổi bật tính cách chủ nhân căn phòng này. Kế bên giá sách có một cánh cửa, chắc là phòng dùng để nghỉ ngơi. Cách bày trí này thường được những ông chủ một là lười biếng, thích hưởng thụ, nhất là ở tại nơi làm việc che dấu chút chuyện mờ ám của bản thân. Hai là mẫu người cuồng công việc, thường xuyên làm việc qua đêm. Loại thứ nhất thì Băng Vũ mỗi ngày đều thấy, loại thứ hai thì lại chưa bao giờ gặp qua, không biết trên thế giới này có còn tồn tại hay không. Cô đảo mắt lên chiếc bàn làm việc màu đen có một chồng tài liệu sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp và hai cái máy tính xách tay. Người đàn ông ngồi trên ghế xoay mặc bộ tây âu được cắt may tỉ mỉ cùng với giày da, anh ta đang nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ, lưu lại cho cô một hình bóng với khí chất phi phàm, tây trang vừa khít trên người anh làm nổi bật ra những đường cong cao ngất. Cô nhẹ nhàng chào: “Tổng giám đốc Lâm”. Anh ta xoay người lại, cô vừa trông thấy gương mặt anh... Gương mặt giống Trần Lăng như đúc! Ngay lúc đó, trong đầu cô vang lên một tiếng nổ lớn, nếu hai chân cô không phải là bùn rùn, tê dại, không còn một chút sức lực nào thì trong nháy mắt Băng Vũ đã sớm chạy ra khỏi cửa. “Mời ngồi!” Giọng nói lãnh đạm vang lên làm nguội dãn dòng máu đang sục sôi trong cô và tiếng vang trong đầu cô cũng tạm thời lắng xuống. Cô bình tĩnh lại, cố gắng nhớ lại những lời miêu tả của Uyển Uyển: Lâm Quân Dật, người Mỹ gốc Hoa, sinh ra trong một gia đình quý tộc, học kinh tế ở Mỹ mười năm, vừa về nước liền bỏ ra một số tiền lớn thành lập công ty bất động sản... Mà Trần Lăng là một đứa trẻ mồ côi sống cùng cô trong cô nhi viện, học cùng trường sơ trung với cô, ngay cả cao trung (*) anh cũng chưa được học tiếp, hơn nữa cô và anh mới chia tay được bốn năm... Quan trọng nhất là, Trần Lăng khi nhìn thấy cô tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy, anh hẳn sẽ cho cô một bạt tai, ngay sau đó sẽ mắng cô một trận rồi tổng cổ cô ra khỏi công ty ngay lập tức! (*) Sơ trung: tương đương THCS ở Việt Nam, Cao trung: tương đương THPT ở Việt Nam Anh ta dường như là chờ đợi cô nói chuyện, nhưng bất gặp cô đã sững sờ ước chừng cũng đã một phút đồng hồ rồi, anh không thể không dùng thanh âm lạnh như băng để gọi thần trí cô quay về. “Ngồi!” Anh hướng tay về chiếc ghế dựa đối diện, ra hiệu cho cô ngồi xuống. “Ah!” Cô ý thức được mình đang thất thố, liền cố nén sự kinh ngạc trong lòng và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Không thể phủ nhận gương mặt người đàn ông này và Trần Lăng có đến mười phần tương tự, nhưng càng nhìn kỹ cô càng phát hiện ra bọn họ không giống nhau. Anh ta và Trần Lăng khác nhau về khí chất và thần thái. Trần Lăng là cô nhi, luôn mang theo một chút mặc cảm thân phận hèn kém không dễ phát hiện, nên tính cách của anh rất ôn hòa và dễ gần gũi. Mà người đàn ông trước mặt cô đây lại là một đại thiếu gia con nhà giàu có khả năng ‘cả vú lấp miệng em’(*), toàn thân đều thể hiện ra vẻ ưu việt hơn người. Những điều này thì chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi Trần Lăng không thể nào có được. (*) Cả vú lấp miệng em: nhằm hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ỷ vào thế lực, sức mạnh để chèn ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống. Nhìn kỹ lại thì gương mặt của anh ta so với Trần Lăng có phần trội hơn một chút, đường nét góc cạnh rõ ràng nhìn qua rất lạnh lùng. Mà nét mặt Trần Lăng thì luôn luôn ôn hòa khi tươi cười lại rất nhẹ nhàng. Lâm Quân Dật có làn da màu đồng rất nam tính còn Trần Lăng thì trắng hơn anh ta một chút. Đôi mắt của bọn họ trông qua cũng rất giống nhau, nhưng ánh mắt Lâm Quân Dật là kiểu sắc bén, khôn khéo có thể nhìn thấu tâm hồn người khác; ngược lại ánh mắt của Trần Lăng lại nhẹ nhàng lóe sáng như tia nắng mặt trời ấm áp. Đôi môi của hai người giống nhau nhất, mỏng nhưng rất đẹp. Lâm Quân Dật sở hữu một làn môi mỏng khi nhếch lên toát ra hương vị nhạo báng đầy thách thức; xong môi Trần Lăng lại luôn luôn có một nụ cười tỏa nắng... Thấy nét trào phúng trên khóe môi Lâm Quân Dật ngày càng đậm, cô vội vàng thu lại ánh nhìn. Thật là, người ta chỉ là nhìn lướt qua thôi, cái nhìn ấy cũng chỉ dừng lại trên người cô không đến vài giây nữa, còn cô lại giống như một đứa con gái háo sắc cứ chăm chăm nhìn anh ta không rời. “Tôi...” cô xấu hổ nhìn lên, thấy nụ cười cợt nhả trên môi anh ta, tim liền loạn nhịp. Hít sâu hai lần liền, cô run run nói: “Tôi tên là... Diêu Băng Vũ” Anh ta nhếch khóe miệng một cách lạnh

lòng, rồi ánh mắt khinh thường khỏi người cô, dường như chỉ liếc nhìn cô một cái cũng không muốn. Nhất thiết phải biểu hiện rõ ràng như vậy không! Bổng Vũ tuy có chút thất thố nhưng anh ta cũng không cần mang hết thái độ phản cảm cùng khinh miệt trưng bày rõ ràng trên mặt như vậy chứ. Không ai nói cho anh ta biết về mặt như thế nào mới được gọi là phong độ hay sao? Tuy nhiên, sự cao ngạo của anh ta làm cho cô phát run, tâm tình bị kích động mới dần bình tĩnh hơn, và tin chắc rằng người đàn ông trước mặt không phải là Trần Lăng, và rất nhanh cô cũng đem những hoài niệm trong đầu cuốn trôi sạch sẽ. Trần Lăng, cô đã không còn muốn nhớ tới người đó, cô và anh đã chấm dứt hoàn toàn, không bao giờ có thể gặp lại! Đối mặt với một cuộc phỏng vấn thất thố như thế này, lời tự giới thiệu cô vốn đã chuẩn bị rất tốt lúc này lại có chút không thể mở lời: “Tổng giám đốc Lâm... tôi đến theo lời mời...” Anh ta không kiên nhẫn ngắt lời cô: “Vì sao bỏ công việc trước kia?” Đây là câu hỏi quá quen thuộc trong các buổi phỏng vấn nhưng là câu mà cô khó trả lời nhất. Cô cười miễn cưỡng: “Vì vấn đề cá nhân”. “Tôi không muốn cô rời khỏi công ty của tôi cũng là vì vấn đề cá nhân.” Lời nói của anh ta càng sắc bén, lại vô cùng rõ ràng càng làm cho cô khó trả lời hơn. Cô suy nghĩ mơ hồ rồi giải thích thêm: “Tình hình chung thường là do tôi bị từ chối...” Anh ta dường như hiểu ra ý của Bổng Vũ, nở một nụ cười ý vị sâu xa, gõ gõ mấy ngón tay lên hồ sơ của cô, tầm mắt cũng dừng lại thật lâu trên gương mặt... Cô nhìn vào vị trí ngón tay anh ta đang gõ, đó là dòng ‘tình trạng hôn nhân’. Cô nhớ cô điền là: ‘Đã kết hôn’. Bổng Vũ hay dùng cái cách này với mấy ông chủ trước đây nhưng dường như không có tác dụng nhiều lắm, căn bản là không thể ngăn được những suy nghĩ xấu xa đang nảy sinh trong đầu của họ. Cô có thói quen viết như vậy, hy vọng các ông chủ đối với phụ nữ có gia đình sẽ dập tắt đi dục niệm, nhưng thực tế chứng minh, cô đã sai. Bổng Vũ còn đang đoán xem chút mẹo vặt lần này có phải hay không đã có chút phát huy tác dụng, thì chợt nghe anh ta nói: “Cô là người phụ nữ đầy quyến rũ và hấp dẫn, nên để đàn ông cất giấu trong nhà, ra đời làm một thư ký, muốn không phát sinh những chuyện riêng tư cũng khó.” Lời nói của anh ta thật là chói tai, nếu không phải tại thời điểm này tìm kiếm công việc rất khó khăn, nếu không phải cô đã sớm bị cuộc sống rèn giũa đi những nét góc cạnh trong tính cách, Bổng Vũ hẳn sẽ lập tức xoay người bỏ đi. “Tôi nghĩ...” Cô kìm nén cảm giác nhục nhã lại trong lòng, cố tìm lời khen anh ta: “Không phải người đàn ông nào cũng may mắn như tổng giám đốc Lâm đây có sự nghiệp thành công như vậy.” “Câu nói này tôi có thể hiểu là: chồng cô so với tôi kém rất xa không?” Ngay khi nói ra những lời này, ánh mắt anh ta dao động từ trên khuôn mặt lướt xuống cơ thể cô mang theo ý niệm chiếm hữu. Bổng Vũ cố gắng đè nén phần nộ bởi nhục nhã trong lòng lại, cười nói: “Thật xin lỗi, tôi đã lỡ lời, tôi không có ý này.” “Phải không?” Anh ta tỏ vẻ nghiền ngẫm, vuốt vuốt cằm lộ ra điệu bộ của một kẻ đào hoa, tươi cười nói: “Tôi xác thực so với chồng cô biết thương hoa tiếc ngọc hơn nhiều.” Đây là người đàn ông được Uyển Uyển chỉ dùng một lời khen đã đưa anh ta đến tận mây xanh sao? Kinh nghiệm câu dẫn phụ nữ của anh ta tuyệt đối không hề thua kém với lão sếp cũ của cô mà. Cô đứng phắt lên, đè nén cảm xúc muốn cho anh ta một bạt tai, cố gắng duy trì vẻ lịch sự nói: “Tôi nghĩ tôi không phù hợp làm trợ lý thư ký của ngài, so với tiêu chuẩn ngài đang lựa chọn tôi nhất định có khoảng cách rất lớn.” Lâm Quân Dật ngả lưng vào ghế một cách tao nhã. “Tôi luôn không thích có quan hệ không rõ ràng với nữ nhân viên của mình, không lẽ cô cho rằng ngay cả điều này cô cũng không làm được?” “...” Cô không nói nên lời. Tính cách của người đàn ông này thực là quái lạ, là cái kiểu người Bổng Vũ ghét nhất, rõ ràng là vô sỉ mà còn tỏ ra là một chính nhân quân tử, vì sao vừa rồi cô còn nghĩ anh ta là Trần Lăng kia chứ? Nhất định là Bổng Vũ quá nhớ Trần Lăng và rất muốn gặp lại người đàn ông từng bị cô ruồng bỏ. Không. Cô không muốn gặp lại anh, lại càng không muốn nhìn thấy người đàn ông ngay trước mặt này! Cô điều chỉnh lại hơi thở: “Tổng giám đốc Lâm, tôi xin lỗi vì làm phiền ngài lâu như vậy, tôi nghĩ tôi khó có thể làm việc cùng ngài.” Vừa đi đến cửa, cô nghe thấy giọng Lâm Quân Dật vang lên một cách nghiêm túc: “Phản ứng của cô khiến tôi rất hài lòng... Tôi hy vọng cô có thể đảm nhiệm công việc trợ lý thư ký này thật tốt, và loại bỏ những ảo tưởng không thực tế đi. Nhớ kỹ, tôi luôn không thích tình công sở, nhất là những giao dịch mờ ám... Tiền lương bốn ngàn rưỡi, cô có hài lòng không?” Cô rất muốn thản nhiên bước đến trước mặt anh ta nói: “Tôi đối với thái độ của ngài quả thật không hài lòng một chút nào.” Nhưng Bổng Vũ đã không nói, bởi vì cô rất vừa lòng với mức lương anh ta đưa ra. Làm người có thể có khí chất riêng của mình, nhưng làm một thư ký thì cần phải biết bỏ qua một chút tôn nghiêm! Vì vậy Bổng Vũ hít một hơi thật sâu, nén chặt bất mãn trong lòng, bỏ đi chút tôn nghiêm, quay đầu lại, nở một nụ cười vô cùng khiêm tốn, diễn ra một bộ dạng hết mực động lòng người trong mắt anh ta, nhẹ nhàng nói: “Tôi rất hài lòng, cảm ơn ngài”

2. Chương 2: Sương Khói Mênh Mông

Về tới nhà, tôi kiệt sức ngã phịch lên giường, mắt trừng nhìn trần nhà màu trắng, buông rơi những giọt nước mắt bị giam cầm trong hốc mắt...

Tôi cũng muốn có được một người đàn ông có thể yêu thương quý trọng tôi, người đó sẽ bảo vệ tôi, cho tôi một bến đỗ an toàn và có thời gian chuyên tâm chăm sóc con gái của tôi.

Tôi cũng không muốn sống dưới những ánh mắt nhòm ngó, mỗi khi bị người ta nhìn tới đều cảm giác xấu hổ..

Tôi cực ghét những lời khiêu khích hôm nay, chúng ghê tởm tới mức buồn nôn.

Chỉ là tôi... Tôi không có quyền lựa chọn...

Đi vào phòng để đồ, tôi lục tìm một chiếc hộp đầy bụi bặm, khẽ mở nắp hộp ra, tro bụi bay tán loạn, ký ức trong tôi cũng được khuấy lên..

Bức ảnh chụp khi tốt nghiệp trung học bị bụi bám đầy, mấy đầu ngón tay tái nhợt của tôi run run khe khẽ chạm khuôn mặt của Trần Lăng. Mặc dù ảnh chụp đã muốn phai màu nhưng hình ảnh của anh vẫn còn rõ ràng.

Anh thật sự rất nổi bật, mỗi khi có trận bóng đá nào đó, dù trời có nắng chói gay gắt, nhiều nữ sinh bên cạnh tôi vẫn vì anh mà điên cuồng kêu gào ủng hộ.

Kỳ thực, lúc đó, tôi cũng rất muốn kêu lên rằng: Em yêu anh!... Nhưng tôi không có cái dũng cảm đó.

Cảm xúc của các cô gái bình thường rất là thơ mộng lãng mạn, trong nhật ký của tôi đầy dẫy những chữ “kiếp này...”. Tôi kiên quyết: Cả đời này chỉ yêu thương mình anh mà thôi.

Cảm xúc của con gái chính là thứ không thực tế nhất, luôn cho rằng tình yêu là vĩnh cửu, nhưng vẫn không chịu được sóng gió khó khăn..

“Chia tay”, khi hai từ này từ miệng tôi nói ra thì hình ảnh anh trong tâm trí tôi cùng lời thề ước... đã phai mờ dần...

Tôi nhất quyết gạt anh ra khỏi cuộc sống của mình nhưng không phải vì tôi không còn yêu anh...

Aizzz! Trần Lăng, em yêu anh...

Nhưng anh không nên cùng em thề non hẹn biển, lúc anh nói yêu em đời đời kiếp kiếp... sao lại vụng trộm với người phụ nữ khác.

Nhìn xem đồng hồ đã là 5:30, đã tới giờ đón Tư Tư, tôi không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Tôi bỏ bức ảnh vào trong hộp rồi lại thả nó vào vị trí cũ, một góc nhỏ bình thường để tôi không thể lưu ý đến.

Thực tế không phải là một câu chuyện cổ tích, sau tất cả, đó chỉ là một phần của câu chuyện tình yêu sâu sắc, là cái “kết tinh” của cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Một bà mẹ độc thân có kinh nghiệm trải qua những thăng trầm, một chữ “khổ” đâu thể hình dung được hết.

Nhưng tôi chưa bao giờ hối hận, ít nhất tôi đã từng yêu thương thật sự, ít nhất tôi còn có Tư Tư để chống đỡ từng ngày.

Vốn tưởng rằng cuộc sống trắng màu đau khổ của tôi cứ thế tiếp tục kéo dài, không nghĩ là công việc mới này đã làm thay đổi nó hoàn toàn...

* * *

Ngày đi làm đầu tiên, tranh thủ lúc nghỉ trưa, tôi tới phòng tài chính để cảm ơn Uyên Uyên.

Uyên Uyên đang nói chuyện phiếm với cộng sự, cô ấy là một cô gái có đôi mắt tròn to hồn nhiên trên khuôn mặt cũng tròn đầy, tóc nhuộm vàng, cùng một chiếc váy hoa viền, nhìn đáng yêu như búp bê vậy.

– Uyên Uyên... – tôi gõ cửa văn phòng để gây sự chú ý của họ.

Uyển Uyển quay đầu lại phía cửa, vừa nhìn thấy liền kéo tôi lại, thân thiết nói:

– Băng Vũ, lại đây ngồi đi.

Tôi bị cô nắm tay kéo đi vào trong phòng, một bên đối với mọi người gật đầu mỉm cười, một bên lịch sự nói:

– Xin chào tất cả mọi người!

– Tôi nói là cô ấy rất xinh đẹp mà, bây giờ các cô đã tin chưa? – cô chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội khiến cho tôi như rơi vào vực sâu vậy. Lúc này tôi cũng hiểu được một chuyện rằng, mọi nhân viên trong công ty này đều rất tò mò về cô trợ lý thư ký mới của ông chủ này. Về sau tôi phải cẩn thận hơn mới được, tuyệt đối không thể có những hành động đi quá xa hoặc bất cần, dù là rất nhỏ, tránh để các cô đoán mò bàn tán.

Âm thầm kéo kéo áo Uyển Uyển, qua ánh mắt như quan tòa của mấy cô gái, tôi cảm nhận được rõ ràng tốc độ lan truyền của tin đồn thật kinh khủng.

Uyển Uyển giới thiệu với tôi từng người một, nào là chị Trần, chị Vương,...

Tôi rất cố gắng để ghi nhớ những gương mặt xa lạ này, nhất định phải lấy được danh sách nhân viên công ty mới có hy vọng viết cho đúng tên họ..

Giới thiệu xong, Uyển Uyển quay sang tôi hỏi:

– Băng Vũ, tìm mình có chuyện gì vậy?

– Mình tới là muốn cảm ơn bạn đã giới thiệu cho mình một công việc rất tốt. Buổi tối có rảnh thì tới nhà mình dùng cơm đi.

– Được! Đã lâu chưa được thưởng thức món ngon bạn làm. – Uyển Uyển vui vẻ ôm lấy tôi, sau đó làm một bộ khẩu khí chị cả hỏi. – Thế nào, công việc dễ ứng phó chứ?

– Cũng được... – sáng nay tôi đã đọc hết toàn bộ tư liệu một lần và đã hiểu được dụng ý Lâm Quân Dật khi vội vã tuyển trợ lý thư ký như vậy.

Hắn về từ Mỹ, có xu hướng quản lý theo phong cách Mỹ, hắn chuyên tâm tập trung vào công việc của mình, hợp đồng hậu cần trong công ty đều giao cho thư ký chính trở xuống, còn mấy công việc xã giao thì chỉ để cho Triệu Thi Ngữ chịu trách nhiệm.

Các thư ký chỉ biết làm tốt công việc được phân công của mình, không có cái gọi là “hình thức xã giao” và các cuộc thảo luận làm hài lòng ông chủ... Những chuyện này hắn không làm.

– Ông Lâm đối với chuyện gì cũng yêu cầu rất cao, cô phải cẩn thận. – chị Trần, hơn tuổi tôi một chút lên tiếng nhắc nhở. – Mấy ngày trước, Lâm tiên sinh yêu cầu Triệu Thi Ngữ cung cấp thông tin về phòng nhân sự, sau khi xem xong lại không hài lòng nên kêu trưởng phòng Lý đi. Ngài ấy nói ngài phải biết được tất cả trình độ của nhân viên trong công ty là như thế nào, kinh nghiệm quản lý, dữ liệu về hiệu suất và rất nhiều các thông tin khác... nhưng chỉ trên các thông tin cơ bản không có giá trị. Ngài yêu cầu Lý trưởng phòng mau chóng thu thập thông tin càng sớm càng tốt, và ngay lập tức tìm một trợ lý cho thư lý của ngài ấy.

– A! Lợi hại như vậy sao? – tự dấy lòng mình tôi cảm thán mà nói. – Khó trách công ty vừa mới thành lập ba năm mà hết thấy mọi thứ đều sắp xếp thứ tự hoàn hảo.

Chị Vương nhiệt tình trả lời:

– Ngài ấy không chỉ được học kinh tế ở Mỹ mười năm mà mấy năm này còn phụ giúp ông nội quản lý doanh nghiệp..

Ồ! Thì ra là biết cách áp dụng kiến thức lý thuyết với thực tế, khó trách khí độ của hắn hoàn toàn bất đồng với ông chủ cũ của tôi.

– Vậy tại sao ngài ấy lại về nước để mở công ty riêng của mình?

– Đầu năm nay, con đường bất động sản lên ngôi, kiếm tiền rất nhanh. – Uyển Uyển nói. – Không chỉ như vậy, một người có năng lực lại thêm vẻ ngoài đẹp trai thu hút, ít dính dáng tới tin đồn như ngài ấy thật sự là không nhiều lắm.

Đề cập tới tin đồn, không một nữ nhân nào có thể cự tuyệt được, các cô không thể dừng lại, càng nói càng thái quá.

Không biết là cố ý hay vô ý, một cô gái quét mắt về phía tôi, hỏi nhóm đồng nghiệp:

- Các cô nói xem có phải ngài ấy thật sự yêu thương vị hôn thê của mình không? Đến Triệu Thi Vũ là một phụ nữ hấp dẫn như vậy nhưng cũng không thể làm cho ngài đi vào khuôn khổ.(khuôn khổ: giám đốc + thư kí a, chắc nó trở thành khuôn khổ từ bao giờ thế nhỉ?)
- Khó mà nói. – một vị lắc đầu nói.
- Nghe nói có một lần, Triệu Thi Vũ bị say rồi đối với ngài nói những lời yêu đương nhưng nhớ, cuối cùng vẫn bị ngài bỏ lại trên đường lớn... – Uyển Uyển làm bộ thần bí hạ giọng nói.
- Không thể nào. Có phải là một người đàn ông không vậy?

Tốc độ truyền bá thông tin của một người phụ nữ luôn luôn có hiệu suất tốt hơn so với tin tức của một vị Thủ tướng nào đó ban ra, còn về phần chính xác thì còn phải nghiên cứu thêm.

Nhưng tôi thực sự tin rằng, Lâm Quân Dật có khả năng thân với một người đàn ông chứ tuyệt đối sẽ không cưới một người phụ nữ chỉ có cái vẻ đẹp bên ngoài.

Một người thành công từng cho biết: Theo góc độ của một doanh nhân, anh có được tiền tức là tăng thêm giá trị tài sản, còn vẻ đẹp của người phụ nữ là khấu hao; đối với những gì dễ bị giảm giá trị, thuê đương nhiên so với mua có lời hơn nhiều.

Bất cứ một người kinh doanh khôn ngoan nào thì đều chỉ biết kết giao với người đẹp chứ không bao giờ kết hôn với họ. Có nghĩa là những người phụ nữ mưu toan dựa vào tư sắc của mình để gả vào nhà giàu sang, cuối cùng lại rơi vào cảnh hồng nhan bạc mệnh, kết cục nhất định rất thê lương.

Chúng tôi bắt đầu làm bạn, người này một câu, người kia một lời, đem chuyện xưa của Lâm Quân Dật ra mà nói, ngay cả vị hôn thê của hắn cũng được lôi vào miêu tả thực ản tượng, sinh động cực kì. Mọi người nói chuyện liên miên, nói nào là từng thấy hai người từng đau khổ triền miên như nhau...

Tôi lắng lắng nghe, kỳ thực, tôi rất muốn nghe về gia đình của Lâm Quân Dật...

Lâm Quân Dật và Trần Lăng trông rất giống nhau, thật sự là không có một chút quan hệ nào sao? Liệu có thể giống tình tiết trong tiểu thuyết, viết về anh em sinh đôi hoặc là con cái bất hợp pháp bên ngoài, phải che dấu bí mật?

Loại tình huống này, đối với một gia đình giàu có, không phải là chuyện hiếm thấy...

* * *

Sau hai tuần làm việc, tôi chắc chắn một điều rằng, tôi chưa gặp qua một người nào nghiện làm việc như Lâm Quân Dật.

Mỗi ngày, khi tôi đi làm thì thấy hắn đã ngồi trong văn phòng làm việc; đến giờ nghỉ, hắn vẫn còn ngồi lại làm việc.

Có một ông chủ như vậy cũng làm cho nhân viên như chúng tôi không có cách nào nhàn rỗi được, ngoại trừ hoàn thiện những việc phải làm mà hắn giao phó mà còn phải cố gắng thấu hiểu tính cách của hắn, lĩnh hội được từng từ từng câu từng ý định của hắn như thế nào để đáp ứng.

Áp lực rất lớn nhưng tôi thích công việc này, bởi vì tôi chỉ cần làm tốt những nhiệm vụ của một trợ lý thư ký, không cần tham gia vào những buổi giải trí xã giao vật chất.

Hơn nữa, Lâm Quân Dật quả thực là một ông chủ có phong cách châu Âu, biết tôn trọng, trừ bỏ những lời nói mạo phạm khi lần đầu gặp tôi thì sau đó rất tôn trọng tôi, không có bất kỳ một lời lẽ thất lễ thô tục nào. Xem ra, ngày hôm đó hắn là muốn thử tôi.

Hôm nay là cuộc họp thường kỳ nửa tháng một lần của công ty. Tôi sửa chữa lại cho tốt bản đề cương hội nghị rồi bỏ vào ngăn kéo nhưng lại quên không giao cho Lâm Quân Dật.

Thời gian làm việc là rất sớm, trên đường lớn chật như nêm cối, chiếc xe dường như không có một chút dấu hiệu di động. Để không chậm trễ thời gian, tôi bước xuống khỏi xe, chạy nhanh tới công ty.

Có thể là do vội vã, cũng có thể là đôi giày cao gót giá rẻ của tôi chất lượng quá kém, đang đi thì gót giày đột nhiên bị gãy, tôi hụt chân, ngã phịch xuống thêm đá.

Tôi ngồi đông cứng trên đường, xoa xoa mắt cá chân đau nhức, đang muốn đứng lên cố gắng đi tới công ty cho kịp giờ thì phát hiện mới chỉ dùng một chút lực thôi, chân lại đau nhói lên giống như là bị nát vỡ vậy.

Nghỉ ngơi một lát, cơn đau dịu đi chút chút, tôi lại cố gắng muốn đứng lên một lần nữa, rồi phát hiện so với lần trước còn đau hơn.... Thử thêm vài lần, tôi hoàn toàn bỏ cuộc. Tôi lấy điện thoại gọi cho Triệu Thi Vũ. Điện thoại công ty không có người tiếp, điện thoại di động của cô ta cũng không liên lạc được.

Tôi tìm được số điện thoại của Lâm Quân Dật, nhìn dãy số, do dự hồi lâu, làm thế này thì có điểm đường đột quá, nhưng nghĩ cả ngày mà một lý do hợp lý để giải thích tôi cũng không có, tính cách của Lâm Quân Dật vốn lạnh lùng nghiêm khắc tôi cũng không xa lạ gì nữa, nói không chừng ngày mai tôi sẽ bị sa thải. Cuối cùng, tôi khê cần môi, quyết định, bấm phím gọi.

Chưa đến hai giây thì đã thông máy, tốc độ của hân... thậm chí không cho tôi một cơ hội để rút lui.

“A lô!” – thanh âm của hân trên điện thoại rất thông thả, nếu không phải cái ngữ khí công thức hóa thì nhất định rất êm tai.

Tôi lơ mơ nghe được một trận tiếng động, là tiếng bước chân rất nhẹ.

Hân không phải đang trong phòng họp, theo kinh nghiệm của tôi thì chưa bao giờ hân nhận bất kỳ một cuộc điện thoại nào khi họp. Nhìn đồng hồ, hơn 9 rưỡi rồi, không có khả năng bắt đầu hội nghị.

– Lâm tiên sinh, tôi là Diêu Băng Vũ.

– Tôi biết.

Tôi sững người, hân thế mà biết số điện thoại của tôi, tôi chưa bao giờ nói cho hân biết... hình như nó chỉ được ghi qua trong hồ sơ lý lịch mà thôi.

– Bản đề cương hội nghị mà ngài cần được để trong ngăn kéo bàn của tôi. Làm chậm trễ cuộc họp là sai lầm của tôi.

– Triệu Thi Vũ đã tìm thấy cho tôi rồi. – giọng hân không lạnh lùng như bình thường, dường như hơi lạnh truyền qua đường điện thoại bao trùm không khí quanh tôi.

Không hiểu vì sao mỗi lần nói chuyện với hân, trong lòng tôi đều run sợ. Tôi không phải là một người nhát gan nhưng luôn luôn cảm thấy trên người hân có một hơi thở khủng khiếp khiến người ta sợ hãi, thậm chí thanh âm nhiều khi như muốn giết người vậy.

Tôi sợ hãi giải thích:

– Thực xin lỗi, trên đường đi thì chân tôi bị bong gân. Tôi sẽ đến càng sớm càng tốt...

– Cô không cần đến nữa! – sự thờ ơ lạnh lùng đúng như tôi dự đoán.

Đương nhiên tôi không kỳ vọng rằng hân quan tâm đến chấn thương chân của tôi, nhưng tôi nghĩ, hân ít nhất sẽ hỏi han một chút lấy làm tượng trưng... Có lẽ là tôi nghĩ quá nhiều rồi.

– Cảm ơn!

Tôi vừa định tắt máy thì hân đột nhiên hỏi:

– Bây giờ cô đang ngồi trên đường sao?

– Ah.. Vâng! – một trận lại một trận âm thanh kèn xe chói tai vang lên, đoán chừng hân có ngốc mảy cũng phải nghe được.

Điện thoại bên kia đã im bật.

Tôi “A lô?” một tiếng, hần không có trả lời, không giống như là bị ngắt máy nhưng cũng không giống như có người đang nghe.

Người đàn ông này... nhất định là đã đạt tới cảnh giới của cao ngạo nhất rồi.

Tôi bất đắc dĩ tắt máy, một mình ngồi trên thềm đá lạnh như băng, lặng nhìn cảnh liễu xa xa trong gió.

Giờ phút này tôi mong có được một bờ vai để dựa vào, dù cho chỉ trong khoảnh khắc này thôi. Đáng tiếc, tôi lại giống như cành liễu kia, vô lực mà chống đỡ mưa gió, lại chẳng có chỗ dựa, chỉ có thể một mình đối mặt với mưa to gió lạnh, phiêu diên đơn độc trong thế giới này.

Những khi người ta yếu ớt dễ bị tổn thương thì lại nhớ tới những người không nên nhớ.

Nhìn người người đi lại trên đường, bỗng nhiên tôi nhớ tới Trần Lăng.

Không biết hiện tại anh có tốt không? Có phải anh đã cưới người con gái kia, đã có một cuộc sống bình thản ngọt ngào? Trong đêm tối tịch mịch, anh có nhớ tới tôi?

Tôi tự giễu cười cười. Đương nhiên là không!

Một người khốn cùng nói ghét bỏ anh, làm anh thất vọng, không thèm để ý tới lời khấn cầu kiên quyết vứt bỏ vị trí người phụ nữ của anh... còn gì đáng giá mà lưu luyến...?

* * *

Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh tôi, tài xế hỏi tôi có muốn lên xe hay không.

Tôi vội vàng nói “Cám ơn!” rồi anh ta mở cửa ra, giúp tôi ngồi vào xe.

Tại bệnh viện, bác sĩ xem bàn chân bị thương của tôi xong và nói rằng không có thương tổn đến xương, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi hai ngày là được.

May mắn thay, hôm đó là thứ 6, vậy là tôi được nghỉ ngơi ở nhà hai ngày. Đến thứ hai, mặc dù chân còn chút đau nhưng tôi còn có thể chịu được cố đi tới công ty. Lúc vừa đến, Lâm Quân Dật đã ở trong văn phòng, hần nghe thấy tiếng động phía cửa thì ngừng đầu nhìn lên một cái rồi lại cúi đầu làm việc.

Theo lệ thường, tôi pha một ly café đưa vào cho hần.

– Lâm tiên sinh, café đây!

Tôi đem café đặt trên bàn, thì ra hần đang xem qua hồ sơ về tình hình bất động sản gần đây, bên cạnh còn bản đồ địa hình của thành phố.

Thấy hần hết sức chăm chú, tôi cũng im lặng không di chuyển tầm mắt.

Hần giống như là một kiệt tác nghệ thuật đỉnh cao, tràn đầy hương vị cương nghị nam tính nhưng không hề cứng nhắc, vô cảm. Lông mi thật dài hơi hơi rũ xuống chặn ngang đôi mắt sắc bén, đồng thời che khuất ánh mắt khinh bỉ mà tôi ghét nhất...

Bất giác, tôi không tự chủ mà tìm kiếm hình bóng Trần Lăng trên khuôn mặt hần...

Càng nhìn thì càng phát hiện ra bọn họ không hề giống nhau, chính xác hơn là, so với Trần Lăng thì hần có hương vị nam tính và có lực hấp dẫn hơn!

– Còn có việc gì sao? – ánh mắt của hần dừng lại trên mặt tôi không vượt qua hai giây, sau đó lại chuyển sang nhìn màn hình máy tính, ý tứ đuổi khách cực kỳ rõ ràng, không chút nào che giấu.

– Không có việc gì! – tôi vốn định nói một câu “Uống nhiều café không có tốt cho sức khỏe của ngài!”, vừa thấy thái độ của hần, đành nuốt những lời này vào trong.

Xoay người, nơi bàn chân nhói lên một cơn đau, tôi cắn răng đi thêm hai bước thăm dò rồi mới thích ứng được cảm giác đau đớn này.

– Ngày mai không cần đi làm nữa. – giọng hần từ phía sau truyền đến. Tôi bị sốc, định quay lại lên tiếng thì nghe thấy hần bổ sung thêm một câu: – Về nhà chăm sóc vết thương cho tốt rồi quay lại làm việc, tiền lương vẫn như cũ, chi phí chữa bệnh thì thuộc trách nhiệm của công ty.

Tim tôi như đột nhiên bị vật gì đó đánh trúng, một cảm giác xúc động vắng mặt đã lâu. Đã rất lâu rồi, tôi không bị sự quan tâm của bất kỳ người đàn ông nào làm cảm động.

Tôi nhẹ nhàng xoay người, đón nhận ánh mắt tràn ngập quan tâm của hắn, xem ra người này tuy rằng lạnh lùng nhưng cũng không phải dạng vô tình tàn nhẫn.

Bởi vì bình thường hắn rất lạnh lùng, lúc này tôi lại có chút hãnh diện, lộ một nụ cười cảm kích, cung kính cúi người:

– Cảm ơn Lâm tiên sinh! Chân của tôi bị thương không nặng, sẽ không ảnh hưởng đến công việc..

– Uh ! – hắn lại cúi đầu xuống xem vết thương, không nói thêm gì. Tôi im lặng đi ra ngoài.

...

Tôi mới từ văn phòng tổng giám đốc đi ra đã nghe thấy thanh âm châm chọc khiêu khích của thiên kiều bá mị thư ký tiểu thư – Triệu Thi Vũ:

– Chuyện đưa café có cần thiết phải nhất nhất thời gian như vậy không?

– Là Lâm tiên sinh nói tôi mỗi giờ thì mang cho ngài một ly.

Tôi biết phụ nữ là hay ghen tỵ, nhưng vì cái chuyện đưa café nhỏ nhặt như vậy mà cũng tính toán chi li, thì tôi thật sự không thể hiểu nổi.

Huống chi Lâm Quân Dật cũng không phải vị hôn phu của cô ta, bận tâm làm gì chứ?

Triệu Thi Vũ bĩu môi, dùng đôi mắt mị nhân được trang điểm bằng lớp phấn nền nâu bóng, tà tà nhìn tôi:

– Vậy sao? Trước khi cô tới thì mỗi ngày anh ấy chỉ uống có một ly café mà thôi.

Vì để tránh những phiền toái không cần thiết, tôi lộ ra một nụ cười đẹp nhất, rất lịch sự giải thích:

– Có lẽ là gần đây ngài ấy bị áp lực quá nhiều, phần lại nghỉ ngơi không đủ.

Phụ nữ thực đáng sợ, mà phụ nữ khi ghen tuông lại càng đáng sợ hơn, nhưng đáng sợ nhất vẫn là một phụ nữ xinh đẹp lại thích ghen tuông.

Uống café của tôi có thể dẫn đến một mối quan hệ nào đó, thực sự phù hợp với tư duy logic của cô nàng.

Lẽ nào tôi hấp dẫn đến mức làm cho hắn muốn nhìn thấy tôi mỗi giờ, sau đó uống một tách café?

Tôi còn không tự kỷ tới mức này nha. Vấn đề là hắn không hề liếc tôi đến quá vài lần, là tầm mắt của tôi cứ quẩn quanh trên người hắn nhìn qua nhìn lại, mà hắn không phải là của riêng ai!

Ồ! Nói lại, đối với sở thích uống café mỗi giờ của hắn thì tôi cũng có chút khó hiểu, được trồng và sinh sôi trên cao nguyên ở độ cao 750-1500m so với mực nước biển, café đậm đặc nguyên chất lại càng đắt tiền, thế mà mỗi ly hắn chỉ uống vài ngụm, có khi chỉ có một ngụm.

Nhìn thấy tôi chuyên tâm gõ bàn phím, hoàn thành kế hoạch công tác cho Lâm Quân Dật nên cô nàng cũng không nói thêm gì, quay sang ngắm mình trong gương. Đây là mái tóc được chăm sóc tạo kiểu rất nghệ thuật, chiếc áo cổ rộng kéo thấp xuống dưới làm lộ gần nửa bộ ngực đầy đặn.

Vẻ đẹp của cô nàng là hiển nhiên, không phải vì để cho tôi thường thức đánh giá.. Chính là không biết người mà cô ấy muốn hấp dẫn có hiểu và bị thu hút hay không?

Tôi lướt qua mấy bảng dữ liệu mà không tìm thấy bản ghi chép của cuộc hội nghị hôm đó nên lịch sự hỏi cô nàng:

– Bản ghi chép hội nghị lần trước có cần tôi sửa lại không?

– Hội nghị? Không cần. Hội nghị hôm đó bị hủy bỏ.

– Tại sao?

– Tôi không biết. Khi hội nghị vừa mới bắt đầu, Lâm tiên sinh nhận được cuộc điện thoại, sau khi ra ngoài trở về thì đã nói là hủy bỏ hội nghị.

Điện thoại? Có phải hay không là nhận điện thoại của tôi?

Tôi mơ hồ... Điện thoại ngoại tuyến của công ty vang lên, với tốc độ nhanh nhất, tôi nhắc máy:

- Xin chào! Công ty bất động sản Quân Dật xin nghe.
- Xin chào! Tôi là người bên ngân hàng phát triển. Tôi muốn gặp Tổng giám đốc của quý công ty.
- Chào ngài! Xin hỏi ngài tìm Lâm tiên sinh là có chuyện gì?
- Một số đơn xin vay của quý công ty có chút vấn đề, chúng tôi tạm thời không thể phê duyệt..
- Vâng! Ngài vui lòng đợi một chút, tôi sẽ chuyển cuộc gọi này tới Lâm tiên sinh.

Tôi rất nhanh kết nối sang điện thoại nội tuyến với Lâm Quân Dật:

- Lâm tiên sinh, ngân hàng phát triển có gọi tới, họ muốn nói chuyện với ngài về chuyện cho vay.
- Chuyển máy đi!

Tôi đi vào, kết nối hai bên đầu điện thoại. Đèn flash của cuộc nói chuyện gần 30 phút mới tắt.

Khi tôi lần nữa đưa café vào thì thấy Lâm Quân Dật đang đứng ngăn người đối diện với cửa sổ, ánh mắt u u, khuôn mặt trầm lại.

Cũng khó trách, công trình đã gần khởi công, các khoản tiền đã được tập trung hết vào đó; bây giờ phía ngân hàng lại từ chối cho vay, không thể nghĩ ngờ là đã ép chúng tôi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Tôi không muốn quấy rầy hần, lặng lẽ đặt ly café xuống rồi đi ra ngoài.

Đột nhiên hần lên tiếng hỏi:

- Triệu Thi Ngữ đâu?
- Cô ấy và bên phòng kỹ thuật đã tới khu xây dựng văn phòng đô thị rồi.
- Cô giúp tôi liên lạc với ông Trương. Có một số chuyện tôi muốn bàn với ông ấy.
- Dạ!

* * *

Dàn xếp cuộc gặp với Trương Hành Trưởng thông qua thư ký chính của ông ta tốn khá nhiều thời gian, cuối cùng tôi cũng hẹn được.

Buổi chiều hôm đó, đúng hẹn, tôi cùng Lâm Quân Dật tới ngân hàng phát triển để gặp ông Trương nhưng lúc chúng tôi vừa đến thì ông Trương lại nói có việc, mời chúng tôi về.

Là thư ký mà nói, đây là sự thất trách của tôi, không thể lường trước được biến cố của mọi chuyện; đáng lẽ trước khi đi phải gọi điện cho thư ký của ông Trương xác nhận một chút.

Cứ nghĩ Lâm Quân Dật sẽ mắng tôi một trận rồi giận dữ rời đi, nhưng... hần không có làm như vậy.

Hần ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, châm một điếu thuốc.

Tư thế của hần thực tao nhã, thân thể hơi hơi gầy, một cánh tay nhẹ khoát lên tay vịn ghế sofa, tay kia thì lượn lờ bên trong khói thuốc lá, mười ngón tay thon dài trắng nõn mờ ảo trông không giống bàn tay của một người đàn ông.

- Lâm tiên sinh, thực xin lỗi. Là tôi làm việc không chu toàn.
- Chuyện này không phải lỗi của mình cô. Có một số người thích đặt mình ngồi trên một cái giá đỡ cao, bằng không không thể hiện được sự tôn quý của họ... – thanh âm của hần không giống cảm tức cũng không giống trách cứ, rất thấp trầm và rất... lạnh!

Bình thường, hần là hần ta sẽ thể hiện cảm giác bị xúc phạm trên mặt; nhưng lúc này, tôi không thấy bất cứ một cảm xúc nào. Không thể tưởng tượng được hần tuổi còn rất trẻ lại dày dặn kinh nghiệm, hiểu được lòng người; đoán chừng chỉ trong một thời gian ngắn, nhất định sẽ làm nên chuyện lớn.

Làm việc bên cạnh hắn gần một tháng, công việc bên ngoài của chúng tôi rất ít, có nói chuyện thì cũng rất kiệm lời, cho nên tôi không biết hắn thích nói về vấn đề gì, mà chỉ biết im lặng chờ đợi cùng hắn.

Nhìn khuôn mặt hắn trong khói thuốc lượn lơ lửng làm tôi nghĩ tới Trần Lăng.

Tôi chỉ thấy Trần Lăng hút thuốc có một lần, khi đó chúng tôi còn học trung học. Lúc nhìn thấy anh để mình ngập trong làn khói thuốc, không hiểu sao tôi đau lòng nên bảo anh: “Hút thuốc có hại cho cơ thể. Không tốt!”

Kể từ đó, tôi chưa bao giờ thấy anh hút thuốc nữa.

Chiếc gạt tàn trước mặt Lâm Quân Dật dường như đã bỏ đầy tàn thuốc, hắn vẫn không có vẻ muốn dừng lại.

Thông thường, nếu đàn ông có trầm mê nữ sắc tôi còn có thể hiểu; nếu là trầm mê rượu và thuốc là thì tôi không thể nào lý giải được. Tôi nghĩ rằng, chỉ khi nào buồn bực thất bại thì đàn ông mới dùng rượu tiêu sầu, trốn tránh sự thật. Lâm Quân Dật lại không phải là kiểu người phiền phức như nhợc...

Tôi thật sự nhìn không được nữa, bèn lên tiếng khuyên:

– Lâm tiên sinh, hút thuốc lá nhiều vậy không tốt cho sức khỏe đâu.

Đầu ngón tay hắn kẹp giữ điếu thuốc run nhẹ, một ít tàn thuốc rơi xuống đất.

Hắn thoáng chần chờ một lát rồi dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại, nhìn tôi nói:

– Cảm ơn!

Đó là một đôi mắt dị thường sáng ngời lóe lên, một sự hiếm thấy.

3. Chương 3: Hỉ Nộ Vô Thường

Ánh mắt hắn như có một lực mê hoặc làm cho tim ta hơi nhảy lên.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, ta cứ nhiên hỏi ra một câu mà ta không dám hỏi:

– Lâm tiên sinh là con trai độc nhất sao?

– Đúng vậy! – thân mình hắn chậm chạp ngã tựa vào ghế sofa, tựa tiểu phi tiểu nhìn ta.

Hắn không có anh em. Chuyện này thật làm cho ta thẫn thờ phào nhẹ nhõm một hơi, may mắn là không có, nếu không thì ta không biết có nên từ bỏ công việc này.

Tuy nhiên, có thể hay không có cái tình huống con ngoài giá thú giống trong mấy bộ phim truyền hình? Giả như Trần Lăng là con ngoài giá thú của cha hắn, từ nhỏ đã bị bỏ trong cô nhi viện. Một cặp anh em trông rất giống nhau, bởi vì cảnh ngộ bất đồng cho nên có hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau...

Vâng! Đúng là đề tài muôn thuở của tiểu thuyết!

Ta đang còn trầm ngâm cấu tứ câu chuyện tương lai sẽ phát triển thành thế nào thì không biết từ lúc nào, Lâm Quân Dật nghiêng người sát gần ta, trên mặt lộ ra một tia hưng trí đặc biệt:

– Tại sao lại hỏi như vậy?

Ta nhất thời thất thần, trong đầu lóe lên một suy nghĩ và miệng cũng buột nói ra:

– Tôi sợ gặp phải người không muốn gặp!

Vẻ tươi cười của hắn khựng lại, neho mắt nhìn ta, ánh mắt như một thanh kiếm sắc nhọn đâm xuyên qua ngực ta.

Ta sợ tới mức không dám mở miệng nói thêm một chữ nào, cúi đầu nhìn xuống mũi chân chính mình.

.....

Ba giờ đồng hồ trong im lặng của chúng ta kéo dài tưởng như không dứt nhưng cuối cùng ta vẫn sống sót qua.

Cửa mở, vẻ mặt tươi cười thực khách khí của ông Trương xuất hiện, ông còn đem theo một vị khách.

Vị khách này trông còn rất trẻ, có lẽ chỉ mới hơn hai mươi, một thân quần áo màu vàng nhạt giản dị thanh lịch càng làm cho hắn ung dung quý phái hơn. Trên mặt hắn mang một nụ cười tươi thân thiết, thời điểm cười lộ lên làm cho đôi mắt hẹp dài khiến người đối diện hồn xiêu phách tán.

Lâm Quân Dật vừa định đứng lên nói chuyện thì nhìn sang người thanh niên, hơi hơi ngạc nhiên:

– Y Phàm? Cậu về nước khi nào?

– Quân Dật! Ta vừa mới về, đang muốn gây cho ngươi một sự bất ngờ đây. – người được gọi là Y Phàm vừa thấy Lâm Quân Dật liền tiến tới nắm một quyền vào vai hắn rồi nghi hoặc hỏi: – Sao anh lại ở đây?

– Tôi có chuyện cần nói với ông Trương về việc vay vốn... – Lâm Quân Dật dừng lại một chút, nhìn về phía Trương Hành Trưởng, làm mặt cười nói. – Ông Trương không biết khi nào thì rảnh, chúng ta có thể có một bữa ăn thân mật chứ?

Trương Hành Trưởng còn chưa có đáp lời thì thanh niên gọi Y Phàm liền cướp lời:

– Không thành vấn đề, bất quá hai người hẹn nhau ăn cơm vào dịp khác đi... Hôm nay chúng ta họp mặt đi.

– Hảo! Hảo! Một cuộc hẹn tốt lắm! – ông Trương liên tục gật đầu nói.

Lâm Quân Dật hướng đến ta giới thiệu:

– Đây là thư ký của tôi, Diêu Băng Vũ. Còn đây là một người bạn bên Mỹ của tôi, Âu Dương Y Phàm.

Ta lập tức bắt tay hắn, nói:

– Âu Dương tiên sinh, nhĩ hảo!

– Xin chào! – ánh mắt của người thanh niên kia dừng lại trên người ta đáng giá thật lâu, cuối cùng vẫn là lời nói châm chọc của Lâm Quân Dật phá vỡ

– Đừng có ý đồ với nữ thư ký của tôi chứ. Người ta là phụ nữ có chồng rồi....

* * *

Lúc sau, Âu Dương Y Phàm đem xe của mình để trong sân đỗ của ngân hàng rồi ngồi lên xe của Lâm Quân Dật. Vừa mới lên xe, hai người bọn họ bắt đầu tán gẫu vui vẻ.

– Quân Dật, anh muốn vay ngân hàng để làm gì? – ngữ khí Âu Dương Y Phàm nghe tới cực độ khó hiểu, như là đang hỏi: “Sao mùa hè lại có tuyết rơi?”

– Tôi vừa mở một công ty trong nước, cần 500.000 vốn quay vòng.

– 500.000? Anh nói đùa sao? – Âu Dương Y Phàm ngó ra cả nửa ngày mới lên tiếng.

– Tôi nói thật!

– Vì số tiền này mà anh mời cơm lão già kia? – đột nhiên nhớ tới gì đó, Âu Dương Y Phàm lại hỏi. – Chẳng phải anh còn hắc kim tạp trong ngân hàng Thụy Sĩ sao? (hắc kim tạp=thẻ vàng đen)

Nhắc tới hắc kim tạp, ta khiếp sợ chuyển ánh mắt ra phía ngoài xe, xuyên thấu qua gương đối diện với ánh mắt khinh miệt của Lâm Quân Dật.

Hắn nhất định nghĩ rằng ta là hám làm giàu, là tôn thờ đồng tiền?

Ta không phải hám làm giàu mà là ta chưa bao giờ gặp qua người nào có hắc kim tạp, cho nên rất tò mò.

Đó là một dạng thẻ tín dụng vô hạn ngạch, không có hạn mức thấu chi và có thể tùy tiện mà tiêu tiền.

Bởi vì các ngân hàng tổ chức phát hành thẻ vô hạn này thường là thuần màu đen nên người ta gọi nó là “Hắc kim tạp”. Sơ dĩ gọi là “Hắc kim tạp” vì từ xưa tới nay màu đen là đại diện cho bóng đen thần bí, mà

thứ kim loại vàng màu đen sáng bóng lại được coi trọng hơn một bạc, nó thể hiện sự sang trọng quý giá; đồng thời nó cũng phù hợp với đặc tính cao quý mà thần bí của các chủ thẻ vô hạn này.

Trong cả nước thì người có được loại thẻ này không có bao nhiêu, căn bản là không cần vay vốn làm gì.

– Đó là của ông nội tôi, không phải của tôi. – Lâm Quân Dật cười băng quơ, tầm mắt chuyển sang kính chiếu hậu, nhìn chăm chú đường phố đông đúc.

– Chẳng phải giống nhau sao?

– Cửa ông ấy là của ông ấy, cửa tôi là của tôi.

– Thôi nào, sao năm đó anh lại không nói như vậy? – Âu Dương Y Phàm không đồng ý liền phản bác hần.

Ta lại tò mò nhìn Lâm Quân Dật đương chuyên tâm vào lái xe, không ngờ lần này trông qua kính chiếu hậu lại lọt vào tầm mắt của Âu Dương Y Phàm.

Cái loại ánh mắt nóng rực này làm cho ta cả kinh, vội tránh đi tầm mắt. Ánh mắt của hần không phải là chán ghét, không phải là loại che dấu mà là hứng thú thăm dò và đánh giá. Loại ánh mắt này thật sự là ta rất ít nhìn thấy.

Lâm Quân Dật dừng xe lại, nghiêm túc nói:

– Lấy tiền của ông ấy và dựa vào ông ấy để kiếm tiền không hề giống nhau. Tôi muốn dựa vào chính khả năng của mình để làm cho công ty phát triển thuận lợi.

Nhìn qua cửa sổ xe ta thấy đã tới văn phòng công ty nên mở cửa xuống xe, mỉm cười lịch sự nói:

– Âu Dương tiên sinh, Lâm tiên sinh. Tạm biệt!

Âu Dương Y Phàm nhiệt tình vẫy tay với ta, còn mặt Lâm Quân Dật thì không chút thay đổi, khởi động xe, lao thẳng đi.

Ta ngây người đứng trước cửa công ty, dù thế nào cũng vô pháp lý giải quan niệm của Lâm Quân Dật. Rõ ràng có thể dễ dàng giải quyết được vấn đề, tại sao hần cứ thích đi vòng vòng, vất óc ra mà tính toán chứ?

Hơn nữa, nghe ngữ khí là lạ của hần khi nãy, hình như quan hệ giữa hần và ông nội hần không tốt đẹp cho lắm.

Mà... chuyện riêng của người ta với mình không quan hệ, ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.

* * *

Thời gian bận rộn thật sự trôi qua rất nhanh, chớp mắt, ta đã làm công việc này được một tháng. Càng ngày ta càng thích công việc này hơn, bởi vì, cuộc sống của ta cứ thế bình yên mà diễn ra, ngoài công việc thì không có chuyện gì làm phiền và khiến ta hao tâm tổn sức.

Lâm Quân Dật này cũng là người thấu tình đạt lý, không hề không phân tốt xấu mà tùy tiện mắng mỏ người, lại càng không vì một người mà nổi giận vô cớ.

Cuộc sống yên bình thoải mái này làm cho ta bắt đầu có chút khát khao về tương lai. Tuy ta không thể theo học được một lớp học ban đêm để bổ sung thêm kiến thức phong phú cho mình nhưng mỗi đêm ta đều kiên trì xem rất nhiều tài liệu sách báo về quản lý, tiếp thị, hy vọng có thể làm một thư ký hoàn thiện hơn. Nói không chừng, Lâm Quân Dật giống như các ông chủ ở châu Âu, đồng ý thuê ta làm việc cả đời.

Dù thế nào thì ta cũng không thể nghĩ tới, tất cả mọi thứ chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão...

Hôm đó, Triệu Thi Vũ từ giữa trưa bắt đầu không ngừng hắt xì hơi, mắt lại hơi sưng và đỏ lên, xem ra không phải là cảm mạo thì cũng là bị dị ứng mỹ phẩm gì đó. Ta cho rằng cái thứ hai là có khả năng hơn.

Ta đang tìm kiếm thông tin cho lịch trình hàng ngày, vừa vặn hôm nay là ngày hẹn Trương Hành Trưởng, Triệu Thi Vũ cần phải theo Lâm Quân Dật đi cùng, xem ra hần có nhiều phiền toái đây.

Cánh cửa văn phòng Tổng giám đốc hé mở, Lâm Quân Dật đứng dựa cửa nói:

– Cô về nghỉ ngơi đi! – xem ra hần cũng nghe được tiếng hắt xì kinh thiên động địa của Triệu Thi Vũ.

– Nhưng buổi tối còn có buổi xã giao...

– Tôi sẽ xử lý! – đợi cho Triệu Thi Vũ rời đi, do dự một chút, hần quay sang hỏi ta. – Cô biết cách thức xã giao chứ?

Ta gật đầu, là một thư ký đúng chất, những chuyện này ta có vô số kinh nghiệm rồi. Đương nhiên, kinh nghiệm chán ghét và oán hận cũng không ít.

Nhưng còn có cách nào khác, ta có thể nói là ta không đi sao?

Hần nhìn ta rất sâu, trong mắt lướt qua một tia thất vọng.

– Vậy đi thôi! –thời điểm hần nói chuyện như là một sự hiển nhiên ấy ta thoáng cảm giác trong ngực hần phập phồng.. xem như là bị áp lực của lửa giận vậy.

Ta thực sự không hiểu hần, ta nghĩ, trợ lý thư ký biết cách xã giao với khách hàng, hần nên tỏ vẻ tán thưởng và đánh giá cao mới đúng chứ?

Ta nhìn lên đồng hồ, 5 giờ mới đến hẹn, vậy là còn cách tới 2 tiếng đồng hồ nữa, bây giờ đi có quá sớm hay không?

Hần nhìn ra sự nghi hoặc của ta nên lên tiếng:

– Trang phục của cô không thích hợp với một buổi tối xã giao, cần phải đổi một bộ khác.

Ta lặng nhìn bộ quần áo đã mặc chừng 3 năm của mình, mặc dù có chút lỗi thời nhưng ta nghĩ là vẫn còn tốt lắm, nghiêm chỉnh mà vẫn ôn nhu, mấu chốt là cái gì cần được che khuất thì đều được che khuất, tránh cho người ta mơ tưởng vớ vẩn.

Nhưng hần là ông chủ, hần nói cần đổi thì nhất định phải đổi.

– Tôi có thể đi gọi điện thoại chứ?

Hần nhìn ta thật lâu rồi mới gật đầu.

Điện thoại reo lên, Liễu Dương rất nhanh bốc máy, nhỏ giọng hỏi:

– Băng Vũ, có chuyện gì sao?

– Buổi tối tớ phải tăng ca, có lẽ sẽ về nhà trễ một chút, bạn có thể tới nhà trễ đón Tư Tư không?

– Được! – cô bạn nhỏ giọng nói một câu rồi vội vàng tắt máy, xem ra là đang trong cuộc họp.

Nghe thấy tiếng Liễu Dương, sự lo lắng trong lòng ta dần dần tan đi. Mấy năm nay, cô so với ta còn cẩn thận chăm sóc Tư Tư hơn.

Tư Tư tuy không có cha nhưng nó có tới hai bà mẹ.

Nếu có người hỏi ta, trong cuộc đời này, chuyện buồn nhất đối với ta là gì, ta sẽ không do dự mà trả lời rằng: Gặp Trần Lăng.

Nếu có người hỏi ta, trong cuộc đời này, điều may mắn nhất đối với ta là gì, ta sẽ trả lời rằng: Biết được Liễu Dương.

Nếu có người hỏi ta, chuyện ta sợ nhất là gì, ta sẽ nói rằng: Gặp lại Trần Lăng.

Bởi vì mọi thứ đều sẽ hỗn loạn...

– Bây giờ chúng ta có thể đi được rồi chứ?

– Vâng! – ta giật mình hoàn hồn, thu hồi nụ cười nói khoe miệng. Sao ta có thể ngăn người vào lúc không nên ngăn người chứ?

Ta buông điện thoại, lúc quay lại thì vô tình giương mắt đối diện với hai chòm mắt ngàn năm hàn băng, bất giác, tim ta nhin không được mà run lên.

– Tôi xuống trước chờ cô. – hần lạnh lùng bỏ lại một câu rồi xoay người bước đi, giọng điệu kia so với vừa rồi còn có vẻ phần nộ hơn.

Ta làm sai cái gì sao? Chẳng lẽ hần cho rằng chuyện ta vì việc tư mà lợi dụng điện thoại công ty là sao? Người có tiền của như hần sẽ không tính toán chi li với ta về chuyện này chứ?

Xem ra ta phải cố gắng tìm hiểu cẩn thận về cá tính của hần mới được, nếu không sẽ rất khó mà hầu hạ kiểu ông chủ hỉ nộ vô thường này.

Ta ngồi trên xe hần, nhìn bên ngoài qua khung cửa kính, không hề quan tâm tới những thứ nội thất bên trong.

Vốn định trò chuyện với hần nhưng cái vẻ lạnh lùng thờ ơ kia khiến cho ta muốn tránh xa ngàn dặm.

Lâm Quân Dật thật sự là một người kỳ quái, rõ ràng trên mặt hần viết rõ hai chữ ghét ta, vậy tại sao còn muốn thuê ta?

Chẳng lẽ là hần đánh giá cao năng lực làm việc của ta? Nói thật, kinh nghiệm của ta so với người khác chỉ là hơn chút đỉnh mà thôi.

Nói đến năng lực ta cảm thấy Triệu Thi Vũ so với ta còn giỏi hơn rất nhiều. Mọi công sự xã giao của công ty đều là do Triệu Thi Vũ giúp đỡ hần. Trên thực tế, công ty rất cần những mối quan hệ trong xã hội, có thể công ty mới thành lập không bao lâu, phòng nhân sự còn chưa chú ý tới kinh nghiệm quản lý và quan hệ xã hội khi thi tuyển nhân viên cho nên bộ phận quan hệ công chúng xã hội tạm thời không có tác dụng.

Những chuyện cần đến xã giao thì đều do Triệu Thi Vũ, chỉ cần trang điểm ăn mặc lịch sự xinh đẹp, rồi bồi hần đi.

* * *

Vào trong khu mua sắm, toàn bộ tâm tư Lâm Quân Dật đều tập trung ở mấy bộ trang sức sắc màu rực rỡ, các nữ nhân viên thì nhiệt tình giới thiệu và “chăm sóc khách hàng”, hần chăm chú xem vài bộ quần áo tình xảo, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của ta.

Nói chính xác, từ trước tới nay hần cũng chưa bao giờ tồn tại đối với ta.

Ta bước đi theo hần, trộm nhìn bóng hần bị vây khuất sau mấy cô nhân viên, tâm trí chợt trôi dạt về vài năm trước đây, lúc cùng Trần Lăng đi dạo phố. Lúc đó cuộc sống của chúng ta rất khó khăn, mỗi khi lựa chọn quần áo thì trước hết phải cân nhắc giá cả thế nào, còn nhớ ánh mắt khinh thường của mấy nhân viên khi đó.

Tuy nghèo khổ như vậy nhưng dù sao ta cũng rất vui vẻ hạnh phúc!

Oài! Ghét, đồ lỗi, hận, oán... những ký ức đó vẫn còn hiện hữu rõ ràng trong tâm trí ta...

Lời thề đã muốn phiêu tán, ta lại vẫn là ngây ngốc đứng tại chỗ...

Một chiếc váy liền màu đen xuất hiện trước tầm mắt khiến ta phải dừng lại việc hồi tưởng chuyện cũ.

Ta cúi đầu che giấu sự thất thố của mình, không dám chần chờ thêm chút nào, tiếp lấy rất nhanh.

Nhìn chiếc váy, ta âm thầm thở hắt ra. May mắn không phải là thấp ngực, không phải là siêu ngắn!

Bước ra từ phòng thay đồ, ta dường bị mê hoặc khi nhìn chính mình trong gương.

Chiếc váy được thiết kế và cắt may rất đơn giản ôm lấy những đường cong cơ thể tinh tế. Màu đen satin càng làm nổi bật làn da trắng mịn, nhất là để lộ ra xương quai xanh cùng vai, một màu trắng trong suốt. Ta nâng mái tóc quần dài tới thắt lưng lên, tất cả sự quyến rũ duyên dáng của một người phụ nữ đều được trưng diện không bỏ sót bất cứ một chi tiết nào mà lại không gây cho người ta có cảm giác khiêu gợi thả dăng.

Không ngạc nhiên khi hần không thích gu thẩm mỹ của ta, phẩm vị của hần khá cao, không tầm thường một chút nào.

Âm thầm nhìn Lâm Quân Dật một cái qua chiếc gương, vốn định nhìn vẻ mặt hắn mà xác nhận một chút, không biết bộ dáng mình lúc này có làm hắn hài lòng hay không. Thật bất ngờ, ta lại gặp phải một đôi mắt thâm tình chân thành rất có hồn. Sự khinh miệt thâm u trong đôi mắt kia đã bị thu hồi, cũng không còn thấy sự lãnh hàn khó chịu, sót lại là cái gì đó rất say mê, si tình.. cái nhìn thật chăm chú, thật sâu....

Đáng tiếc, chỉ là một thoáng qua, vì vậy ta không thể nắm bắt được thâm ý trong đó.

Khi ta quay lại đối mặt với hắn, hắn đã thay nhanh bằng một ánh mắt lạnh như băng, đi tới đem một đôi giày cao gót cho ta.

Ta đi vào, phát hiện kích thước hoàn toàn phù hợp... Kiểu dáng cũng là loại ta thích, vừa thanh lịch lại cao quý.

Đôi mắt của người đàn ông này là một cái thước đo sao? Rất chuẩn!

Cô nhân viên bán hàng không chút giấu diếm lướt ánh mắt ngưỡng mộ trên người hắn, tuy rằng ta không đánh giá cao bề ngoài thể hiện của các nàng nhưng ta thừa nhận mị lực của Lâm Quân Dật là không thể hoài nghi.

Bề ngoài tuấn suất, sự nghiệp thành công, lại còn có kiên nhẫn bởi nữ nhân đi mua sắm.. đúng kiểu đàn ông chu đáo. Đặc biệt, cái hành động rút thẻ cái “roẹt” không hề đắn đo suy tính kia, giống như một cái máy ATM vô hạn ngân sách..

Một người đàn ông như vậy mà không ai thích mới là chuyện lạ!

Đáng tiếc chính là rất khó!

Từ khi bước vào cửa hàng đến lúc thanh toán bằng thẻ tín dụng, một câu hắn cũng chưa nói cùng ta. Sự lạnh lùng đó thực có thể đem người sống mà đông lạnh mà.

Ai bảo người ta sinh ra đã là ông chủ chứ, ta đành phải chủ động đánh vỡ sự im lặng khó xử này vậy.

– Không ngờ Lâm tiên sinh chẳng những làm ăn giỏi mà phẩm vị đối với thời trang cũng tốt như vậy. – ta vốn là muốn khen tặng hắn, nhưng nói ra khỏi miệng thì ta mới phát giác ý tứ châm chọc hàm xúc rõ ràng.. Hy vọng là không chọc giận hắn..

– Không hẳn là am hiểu.... – trầm mặc một lát hắn nói trả lời. – Bạn gái trước kia của tôi ... rất thích tôi bởi cô ấy đi dạo phố, những lúc muốn mua này mua nọ mà không biết chọn sao thì lại quay sang hỏi ý kiến tôi. Cho nên, chỉ là một thói quen mà thôi...

Ta thực thích hắn dùng từ “Bạn gái”. Cách xưng hô này nghe rất ngây thơ, thì ra Uyển Uyển nói hắn “chuyên nhất” là thật. (chuyên nhất: chung tình)

Nếu vậy, vị hôn thê của hắn nhất định là rất hạnh phúc.

– Xem ra Lâm tiên sinh rất yêu cô ấy?! – ta mỉm cười nói.

Hắn quay đầu quét ta liếc mắt một cái, không nói gì, cũng không nói là không phải.

Nhưng ta dám khẳng định cái liếc mắt thần nhiên kia, bên trong đó ẩn một tia quyến luyến khôn kể.

Ta bắt đầu tò mò, người con gái có thể làm cho Lâm Quân Dật quyến luyến trân trọng thì sẽ hoàn mỹ như thế nào? Có lẽ là một người con gái tuyệt đẹp, cao quý, khôn ngoan và dịu dàng...

Ta trộm nhìn bóng dáng hắn, nguyên lai thế giới này không phải là không có người đàn ông nào hoàn mỹ, nhưng hầu hết thuộc về các hoàng tử cao quý và các công chúa thiện lương.. Những kiểu người như hắn thì phụ nữ chỉ có thể đứng nhìn lên mà thôi!

4. Chương 4: Xã Giao Giả Dối

Đi theo Lâm Quân Dật vào một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, những ngọn đèn nhấp nháy sáng khiến tôi không tài nào mở mắt ra được. Không thể tưởng tượng rằng bốn năm qua tôi đã còn không xa lạ với cái thế giới xa hoa trụy lạc, vậy mà vẫn chịu không nổi những thứ ngợp trong vàng son này. Có bao nhiêu người

khao khát cuộc sống xa hoa, với tôi mà nói thì nó lại là một địa ngục trần gian không thể trốn thoát. Lúc này đây, tôi rất muốn tìm một người đàn ông để tôi có thể dựa vào, để cho tôi không phải đối mặt với những ham muốn lạc thú của bọn đàn ông thô tục khiếm nhã. Nhưng chỉ là giờ khắc này thôi, chuyện Trần Lăng lừa dối tôi là một nỗi đau vĩnh viễn không quên được. Tôi vẫn chưa thể chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào, chưa thể tin tưởng vào những lời thề non hẹn biển nhất thời tình mê của họ. Tôi và Lâm Quân Dật vừa ngồi được một lát Trương Hành Trường nhàn nhã đi tới. – Tổng giám đốc Lâm! Để cho ngài đợi lâu rồi. – Ông Trương! – Lâm Quân Dật đứng dậy, tươi cười đưa tay ra. Có việc cầu người, ngay cả Lâm Quân Dật luôn luôn lạnh lùng kiêu ngạo cũng phải hạ mình, hướng chi là tôi. – Xin chào ông Trương. Ngài hảo?! – tôi cũng lập tức thi triển nụ cười “chuyên nghiệp” được rèn luyện qua nhiều năm, đứng lên lịch sự bắt tay. Lão nắm lấy tay của tôi, gật đầu cười, tầm mắt dừng lại trên mặt tôi chừng 5 giây sau đó lượn lơ vài vòng quanh cơ thể rồi mới chịu thu hồi ánh mắt cùng cánh tay nung núc thịt. Trương Hành Trường ngồi xuống, theo lẽ thường thì tôi nên ngồi bên cạnh lão. Tôi do dự một chút, đang định ngồi lại thì Lâm Quân Dật tự nhiên kéo chiếc ghế đối diện với Trương Hành Trường ra, nhìn tôi một cái. Thấy tôi ngồi rồi, hắn mới ngồi xuống bên cạnh tôi. Có hắn ở bên cạnh, tôi lập tức có cảm giác an toàn, ít nhất không phải lo lắng về những gã say rượu tới mức không kiểm soát được bàn tay của mình... * * * Một buổi tối xã giao đối trá và nhảm chán nhưng đầy âm áp đã bắt đầu. Lâm Quân Dật uống rất ít, còn chưa được nửa ly rượu vang. Hắn chỉ im lặng ngồi bên cạnh nhìn tôi sử dụng kỹ năng thành thạo khen tặng Trương Hành Trường, cùng lão uống một ly rượu. Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài nâng chén đối ẩm với Trương Hành Trường, đây là một bước đi cần thiết và quan trọng, mọi chủ đề sẽ được nói ra sau một ly rượu và sau những tiếng cười, mọi việc chính thức bắt đầu. Chỉ nháy mắt, chai rượu đã cạn thấy đáy, phục vụ viên lại rót đầy ly rượu vang đỏ của hai chúng tôi. Dù chiếc dạ dày nóng như bị phỏng và đầu óc đã choáng váng tới mê muội, tôi vẫn tận lực duy trì nụ cười diêm mỹ trên môi, tiếp lấy ly rượu vang do phục vụ đưa tới. Từ lượng của tôi thật ra không tốt lắm, nhưng nhờ kinh nghiệm nghiệp vụ nên cũng biết làm thế nào để che dấu ý thức hoảng hốt của mình, cứng rắn không cho chính mình phạm phải một sai lầm nào. Trước kia có theo ông chủ cũ một vài lần thì hiệu quả rõ rệt nhưng hiện tại một mình tôi đối phó với một lão có kinh nghiệm về rượu, tôi thật sự là không có sức mà. Tôi nhìn về phía Lâm Quân Dật xin trợ giúp, dưới ánh đèn lơ mờ, khuôn mặt góc cạnh của hắn không còn rõ ràng nữa, cả người đều trở nên nhu hòa. Nhất là đôi mắt kia, thực nhu tình, so với rượu thì còn làm say lòng người hơn... Chẳng lẽ tôi say nhanh đến vậy sao? Tự nhiên sinh ra ảo giác?! Ánh mắt của hắn sao có thể ôn nhu như thế? Lòng tôi phát hoảng vội né khỏi tầm mắt hắn, nhìn chằm chằm vào ly rượu vang trên tay. Xuyên thấu qua màu đỏ như màu máu của ly rượu, tôi nhìn rõ mười ngón tay tinh tế của mình, bất giác nhớ tới khuôn mặt mà tôi ngày nhớ đêm mong, trái tim cũng bắt đầu rỉ máu. Trương Hành Trường thấy tôi nhìn ly rượu vang tới thất thần liền cười hỏi: – Điều tiểu thư hình như rất có hứng thú với loại rượu vang này? Tôi nhìn lên bỗng phát hiện đôi mắt say mê của Trương Hành Trường, phát giác ánh mắt lão cũng có chút hoảng hốt. Không biết trước kia là ai nghĩ đến chuyện tìm phụ nữ cùng ngồi uống rượu, thật sự rất biết cách hưởng thụ vẻ đẹp của phụ nữ nha. Tôi chưa bao giờ nhìn kỹ trong gương xem chính mình nửa say nửa tỉnh trông thế nào, nhưng tôi thường xuyên thấy trong mắt bọn đàn ông, tôi kiêu my và tràn ngập tươi cười dụ hoặc. Tôi nâng chén, cười ngọt ngào với Trương Hành Trường: – Không có... Chỉ là một người bạn từng nói với tôi rằng, rượu vang đỏ không chỉ màu sắc đặc biệt mà hương vị còn rất phong phú... có chút tư vị của tình yêu... Phía sau vẻ đó có một câu mà tôi nuốt ở trong lòng, thực ra Trần Lăng còn nói “Hương vị kia rất giống với em...” Tôi dừng một chút, áp chế chua xót trong lòng, duy trì nụ cười cứng nhắc: – Ngài Trương! Mời! Tôi đem ly rượu đặt lên môi nhấp một ngụm, đây đúng là loại vang đỏ nguyên chất, hương thơm nồng đậm còn vẫn vương trong miệng, khiến tôi nhận không được nhớ tới nụ hôn ngây ngô đầu tiên của mình và Trần Lăng. Từng đợt cảm xúc không thể giải thích dâng lên trong lòng tôi, mạnh dần như những đợt thủy triều, tôi không chế không được, phiêu mắt nhìn con người ngồi gần cạnh – Lâm Quân Dật. Hắn chăm chú nhìn tôi, đồng tử lóe sáng đỏ ngầu lên hiện rõ mấy căn tơ máu. Đôi môi hoàn mỹ của hắn và Trần Lăng giống nhau như đúc, thật say lòng người! Tôi nghĩ tôi hẳn là say rồi! Hoài niệm kia làm cho mọi xúc giác trở nên mờ ảo, nhẹ nhàng đi... – Ông Trương, chuyện vay vốn của chúng tôi theo ông thì khi nào mới được xác định? – rốt cuộc Lâm Quân Dật cũng đi vào vấn đề. Nếu hắn không đề cập tới chuyện chính, tôi chắc khó mà theo cho nổi. – Việc này còn cần vài luận chứng xác thực. Tôi cần một thời gian để xem xét thế nào cho phù hợp. – Trương Hành Trường hắng giọng, nói trang trọng. Thái độ làm ra vẻ này trong chốn thương trường tôi nhìn đã quen mắt, bọn họ rõ ràng chỉ muốn xác thực xem lợi ích của bản thân đã đủ chưa, cố tình không nói ra lại còn bày đặt điệu bộ nghiêm chỉnh khiến người khác không thể mở miệng. Mà trong những trường hợp như thế này phụ nữ luôn là vũ khí tốt nhất, có thể dễ dàng đánh vỡ cục diện bế tắc. Tôi thấy Lâm Quân Dật nhìn về phía mình,

lập tức hiểu ý, ôn nhu nói: – Ngài Trương, nếu chúng tôi có chỗ nào khiếm khuyết, ngài nhất định phải nói thẳng, chúng tôi sẽ biết mà xử lý đúng lúc... Công ty chúng tôi mới thành lập, còn cần ngài chiếu cố nhiều hơn. – Đó là đương nhiên. Nhưng công ty các anh vay số tiền quá lớn, mà vấn đề thế chấp thì... – Trương Hành Trưởng chăm chú nhìn tôi, ngữ khí dịu đi rất nhiều. – Ngài quyền cao chức trọng như vậy, vay nợ gì còn không phải do ngài nói một câu. Ngài cũng biết thực lực công ty chúng tôi, mấy ngàn vạn... Lâm tiên sinh sao không tính toán kỹ lưỡng chứ? – Điều này... điều này... Lâm Quân Dật lập tức tiếp được lời nói của lão: – Công ty chúng tôi xây dựng hầu hết là những căn nhà sang trọng, môi trường rất thoải mái và dễ chịu. Nếu ông Trương có hứng thú thay đổi phòng ở, tôi có thể để dành giúp ngài một căn hộ sang trọng nhất. Trương Hành Trưởng cười cười không nói gì, một nụ cười rất lạ. Lâm Quân Dật trầm tư một chút rồi nói tiếp: – Trước đó không lâu tôi có mua một khu biệt thự ở phía tây ngoại ô... Gần đây tài chính có vẻ chật chội quá, chi phí chuyển nhượng cũng đang thấp... không biết ông Trương có hứng thú? Ánh mắt mê ly của Trương Hành Trưởng cuối cùng cũng có điểm sáng, nụ cười thân thiết rất nhiều: – Ồ! Không biết Tổng giám đốc Lâm định giao bán giá bao nhiêu? – Nếu rảnh thì thư ký của tôi sẽ đưa ngài đi xem nhà. Chỉ cần ngài thích, giá cả không là vấn đề. – Được! – nụ cười ái của Trương Hành Trưởng khiến tôi kinh hãi. Lâm Quân Dật thật đúng là lợi hại, ra tay hào phóng, điều kiện rất phù hợp; hơn nữa, tự nhiên dễ dàng liền đem tôi bán đi. Bất quá, hẳn lại nói là thư ký của hắn, mà thư ký của hắn không phải là tôi sao? * * * Thật lâu sau, một hồi xã giao cũng kết thúc. Bước ra khỏi câu lạc bộ, hít phải cơn gió lạnh khiến dạ dày tôi co giật cuộn cuộn. Có lẽ do tôi chỉ uống rượu mà không có ăn gì nên mới bị như vậy. Trương Hành Trưởng hỏi tôi có muốn lão đưa về hay không, tôi không có trả lời. Tôi thừa biết ý tứ của lão nhưng không thể trực tiếp từ chối, đành phải quay sang nhìn Lâm Quân Dật cầu cứu. Lâm Quân Dật không làm tôi thất vọng, thay tôi giải vây: – Hôm nay Băng Vũ thân thể không khỏe, không thể làm phiền ngài. Để cho cơ hội lần sau vậy. Cơ hội lần sau là sao??? Trương Hành Trưởng nhìn tôi, hiểu ý, cười nói: – Được rồi! Để lần sau vậy. Thấy xe của Trương Hành Trưởng đi xa, tôi không kịp nghĩ tới vị trí hiện tại của mình và Lâm Quân Dật ở đâu, vội vàng lao vào một góc khuất, đem toàn bộ những gì có trong dạ dày phun ra bằng hết, sự cay đắng cùng chua xót từ trong cơ thể theo đó mà trào ra, nó không phải là một hương vị bình thường ... thực ghê tởm. Trong ánh đèn, thứ chất lỏng đỏ tươi như máu chảy ra từ trong miệng, bắt giác, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống. Một trận gió lạnh thốc qua, thổi tung mái tóc của tôi, đồng thời cũng thổi tâm tôi tới rối loạn. Lúc này đột nhiên không hiểu sao hiểu biết âm nhạc lại ủa đến, từng câu chữ, ca từ như đâm vào tim tôi: “Em buông tay ra, không nói một lời nặng nề. Chỉ cần anh nhẹ nhàng ra đi, em đều có thể chấp nhận... Chỉ cần anh hạnh phúc hơn... Nếu anh yêu cô ấy, em sẽ tự hứa với mình rằng... đừng đi cầu xa xôi nữa...” Tôi ôm ngực, ngồi gục xuống và bắt đầu khóc. Nhớ một người, cảm giác thật cay đắng và đau khổ... Nhất là trong tình trạng nửa tỉnh nửa say, nhớ người, lại càng đau đớn hơn. “Trần Lăng, anh đang ở đâu? Anh có khỏe không? Có phải đã kết hôn rồi không? ... Lúc ôm ấp người thương yêu, anh có nhớ tới người con gái anh yêu mười năm trước? Có biết là em rất nhớ anh không?”. Tôi dùng thứ thanh âm chỉ mình nghe thấy tiếng gọi của chính mình, và chỉ một mình tôi mới cảm nhận được sự thống khổ này... Đột nhiên, mùi nước hoa... rồi một chiếc áo phủ lên vai tôi. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì toàn bộ cơ thể cùng với cái áo của hắn bị ôm chặt vào một vòng tay ấm áp. – Không sao chứ? – lúc hắn nói thì cũng ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, khuôn mặt hắn gần như dán chặt lên mặt tôi, hơi thở nóng rực phả ngay trên má. – Không có gì! – tôi né tránh hơi thở của hắn, vội vàng đứng lên điều chỉnh lại hô hấp. – Thực xin lỗi... Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về. – tựa hồ hắn cảm giác được chính mình thất thố, lập tức giải thích. – Đường Tân Vinh, nhà số 119, khu Moon. * * * Khi ngồi trên xe, tôi hãy còn khoác chiếc áo của hắn, từ trên áo mùi nước hoa quện cùng mùi rượu, hương thật nồng đậm.. Rất mạnh mẽ và cũng rất mê người, giống như hắn. Không biết vì bị rượu quấy phá hay là do khuôn mặt hắn rất giống với người trong hồi ức của tôi mà... tôi nhìn chăm chú Lâm Quân Dật thật lâu, tham lam thưởng thức nhất cử nhất động lịch lãm của hắn. Sau khi chia tay Trần Lăng, tôi cố gắng lao vào công việc nhằm lấp đầy bộ nhớ của mình, có thể từ khi Lâm Quân Dật xuất hiện, rất nhiều cảm giác mãnh liệt lại trở về, luôn luôn kích động tâm trí tôi... Tôi phải thừa nhận, lòng tôi đã tới cực hạn. Cứ tiếp tục thế này, tôi không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa. Đoán chừng hẳn không chịu nổi cái nhìn khác thường của tôi nên lạnh giọng nói: – Cô có biết dùng ánh mắt như vậy để nhìn một người đàn ông là một chuyện rất nguy hiểm không? – Ồ! – tôi quay sang nhìn ra ngoài cửa. – Thật xin lỗi, tôi chỉ là thấy ngài rất giống một người mà tôi từng biết. – Vậy sao? – Đó là mối tình đầu của tôi. – tôi nói, men rượu bắt đầu chậm chậm ăn mòn đầu óc, suy nghĩ ngày càng hỗn loạn. Hắn chớp mi, tựa hồ đã hiểu ý nghĩa của cái gọi là “Mối tình đầu” – Vì sao lại... chia tay? – hắn hỏi. Nhắc tới hai chữ chia tay, trước mắt tôi thoáng qua một màn chia ly, tôi dường như không thể ngăn lại những giọt nước mắt, đành để cho chúng tự do chảy xuống. Vì sao? Tôi cũng không biết vì sao, là vì anh lén lút gọi điện thoại với người

con gái khác, hay là vì mỗi lần anh nhìn tôi đều là miễn cưỡng cười? Nếu không thì có lẽ vì tôi chẳng chịu đựng được sự mất mát và thất vọng, là vì sự bất đắc dĩ của anh khiến cho tôi không đành lòng... Tôi không muốn tiếp tục đấu tranh với những mâu thuẫn cùng anh... Nếu giữa hai người con gái, anh chẳng biết phải chọn lựa ai, như vậy tôi tình nguyện là người ra đi, để cho anh không cần áy náy khó xử. Nhưng.. muốn buông tay ra thì dễ dàng, còn muốn cho tâm buông ra thì rất khó khăn. Hơn bốn năm rồi tôi vẫn không thể khiến chính mình thêm một lần nữa chấp nhận tình cảm của người khác.. – Bởi vì anh ấy không thể cho tôi được những gì tôi muốn. – đây là lý do duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến. Tôi muốn một tình yêu duy nhất, một trái tim thủy chung, và anh chẳng thể trao cho tôi được. Hắn sưng sốt một chút, mấy ngón tay trên vô lăng dần dần nắm chặt lại, theo ánh đèn đường, tôi có thể nhận ra mu bàn tay trắng nõn của hắn như nổi lên từng đường gân xanh. Hắn đột nhiên dừng xe lại, bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt hắn thập phần phức tạp, nhấp nháy, có khiếp sợ, có do dự, hình như còn có những điều khác nữa mà tôi đoán không ra. Tôi tiếp tục lau nước mắt, có lẽ nước mắt vẫn chảy xuống dưới áo hắn. Tôi lui người lại, tựa lưng vào ghế ngồi, trong óc trống rỗng, ý thức dần mơ hồ... Duy chỉ có bóng dáng Trần Lăng là thấy rõ ràng... “Trần Lăng... Trần Lăng... em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...”. Khi nghe được thanh âm nghẹn ngào của mình, tôi biết mình say rồi. Bởi vì lúc tôi tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy. Mơ hồ, tôi dường như cảm nhận được một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ vào lưng, làm dịu đi trái tim nhức nhối của tôi, rất giống bàn tay của Trần Lăng. Tôi biết hắn không phải là Trần Lăng nhưng vẫn tự nhủ với chính mình rằng: “Hắn, chính là người đàn ông mà tôi yêu thương nhất. Anh ấy đã trở về bên tôi.” Lúc này đây, hãy cứ để tôi say trong men rượu và ngất đi trong một giấc mơ như thật. Tôi kéo ống tay áo hắn, tôi gọi tên anh.. một lần lại một lần, gọi rồi lại nhớ về anh... Tôi bất tri bất giác ngủ, trong mộng, tình cảnh một màn biến hóa. Lúc đầu, tôi mơ thấy Trần Lăng đứng trước cổng trường trung học chờ tôi. Tôi mặc chiếc váy dài màu trắng, bước từng bước về phía anh... Sau đó, tôi mơ thấy anh đứng ở tầng dưới ký túc xá đại học, nắm lấy tay tôi và hỏi: “Em có bạn trai không?” Lòng tôi tràn đầy hạnh phúc, đáp lời: “Không có!” Rồi lúc tôi năm tuổi, anh bảy tuổi.. Chúng tôi cứ thế lướt qua rồi lại gặp lại.. Lúc này đây, chúng tôi còn có thể gặp lại hay không...?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-xuong-vo-toi>